HOKEJ '69

XXXV.
MISTROVSTVÍ SVĚTA
STOCKHOLM

STADIÓN
mimořádné číslo

SNÍMEK JAROSLAVA SKÁLY

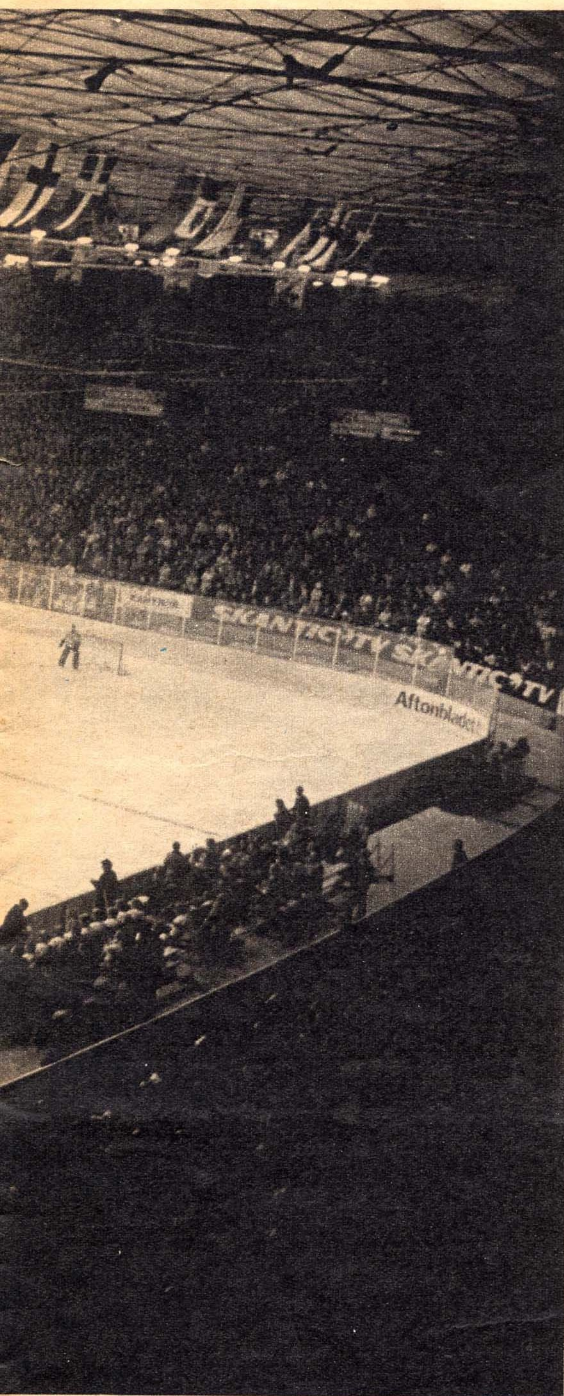
CENA 5 Kčs

ŠAMPIONÁT

Jaroslav Březina
Jaroslav Skála
STOCKHOLM

Tak tedy byl to jubilejní, už 35. šampionát hokejistů. Předválečná slavná kanadská éra je nenávratně pryč, v čase se rozplynula úspěšná léta švýcarského i německého hokeje. Ba i první poválečné ročníky mistrovství světa se už zdají vzdálenou historií. Ten pravý novověk hokeje začíná vlastně až v padesátých letech, od kdy se krystalizuje nová světová špička. O primát bojovalo ve skupině A pravidelně osm mužstev. Jenže vývoj hokeje šel dál, výkonnostní rozdíly se zvětšovaly a tak došlo k významné změně: právě v 35. ročníku nastoupilo poprvé k boji o titul pouze šest mužstev, která hrála dvoukolovým systémem. Každý s každým dvakrát. Snaha eliminovat — pokud je to vůbec ve sportu možné — štěstí a náhodu. Ponechat rozhodující slovo kvalitě.

PRAVDY

Místo jednoho ve skutečnosti dva šampionáty. V době, kdy už obvykle balila mužstva zavazadla ke zpáteční cestě, začalo tentokrát druhé kolo.
Tahle významná premiéra se měla původně odehrát v Praze. Jenže potom se život divně zamíchal, my jsme uspořádání odřekli a tak se ho ujali Švédové. Místo pražské Sportovní haly stal se na celé dva týdny středem pozornosti hokejového světa stockholmský Johanneshov. A jak to na začátku bývá, nechyběla kutálka a fanfáry i vlajkonoši a projevy a všechno, co k slavnostnímu zahájení patří. Ale potom už se objevili na scéně hlavní aktéři: hokejisté Československa, Finska, Kanady, Sovětského svazu, Švédska a USA. Šestnáct dní „šampionátu pravdy" začalo . . .

VM·ISHOCKEY·STOCKHOLM

15-30 MARS 1969

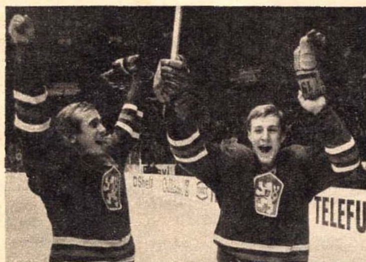
Jozef Golonka

kapitán reprezentačního týmu ČSSR

ČSSR-SSSR

▲ Rozhodující minuty prvního utkání — čili dvakrát kotouč v Zingerově brance! Ve 33. minutě skóroval Suchý při naší přesilovce pět na tři; Nedomanský (14) z radosti strká do branky, ve které sedí Zinger. Před ním leží Romiševskij a nad ním jásá Jarda Holík. A takhle jásal Josef Černý — to běžela 47. minuta — když ujel Romiševskému a podle vyběhnuvšího Zingera pak perfektním bekhendem skóroval do prázdné branky: 2:0! ▼

Tihle dva prožívali vítězství dvojnásobně, protože to bylo jejich první mistrovství světa: benjamínci Josef Augusta a Vladimír Bednář, vojáci z Jihlavy. ▼

2:0

0:0, 1:0, 1:0

21. března

ČSSR: Dzurilla — Suchý, Horešovský, Machač, Pospíšil, Bednář — Hrbatý, Jar. Holík, Jiří Holík — Ševčík, Golonka, Černý — Klapáč, Nedomanský, Augusta — Havel.

SSSR: Zinger — Davydov, Romiševskij, Ragulin, Lutčenko, Paladjev — Zimin, Staršinov, Jakušev — Vikulov, Malcev, Firsov — Charlamov, Petrov, Michajlov — Mišakov.

Branky: Suchý a Černý.

Rozhodčí: Dahlberg (Švédsko) a Vaillancourt (Kanada); 10 000 diváků.

4:3

2:0, 0:2, 2:1

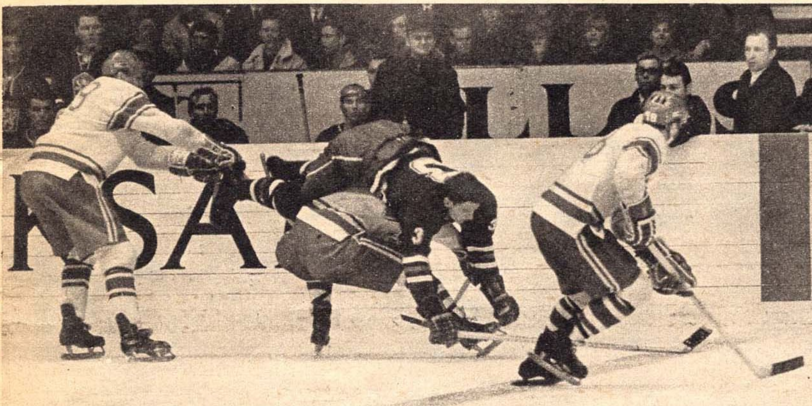
28. března

ČSSR: Dzurilla — Horešovský, Bednář, Machač, Pospíšil — Ševčík, Golonka, Jiřík — Hrbatý, Jar. Holík, Jiří Holík — Klapáč, Nedomanský, Černý — Farda.

SSSR: Zinger — Ragulin, Davydov, Romiševskij, Lutčenko, Paladjev — Mišakov, Staršinov, Zimin — Vikulov, Malcev, Firsov — Michajlov, Petrov, Charlamov — Jakušev.

Branky: Jiří Holík, Nedomanský, Horešovský a Jar. Holík — Charlamov, Firsov a Ragulin.

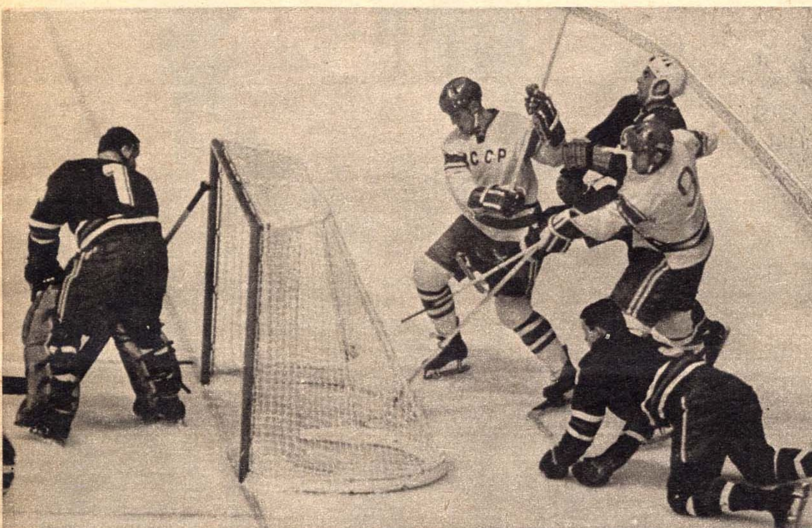
Rozhodčí: Dahlberg (Švédsko) a Vaillancourt (Kanada); 10 100 diváků.

◄ *Horešovský v nezáviděníhodné situaci; právě letí přes Firsovova záda. Přitom však vyhodil kotouč z naší třetiny a jak Vikulov (vlevo), tak i Malcev (vpravo) přišli zkrátka.*

Ragulin na ledě, za ním v nehokejové situaci i Davydov, ale Černý toho nevyužil. Kotouč sice vypadl Zingerovi z náručí, ale pak se na něj sovětský brankář znovu vrhl — a bylo po šanci. ►

Byl to neúprosný boj o každý kotouč, o každý metr ledu. Naši reprezentanti však dali do utkání víc: proti strojové kombinaci a chladnému mistrovství soupeře měli navíc ještě chytrost a chladnou mysl. A to znásobeno a umocněno nesmírnou bojovností přineslo vítězství. Za Dzurillovou brankou visí kotouč v síťce, ale boj mezi Suchým, Vikulovem a Jakuševem pokračuje dál; před nimi docela nehokejově klečí Horešovský.

Jmenovat někoho, že vynikl nad ostatní, — nebylo by správné. Všichni naši hráči „prodali" v utkání své nejlepší výkony, každý zahrál na vrcholu svých možností a svého umění. Počínaje Dzurillou a konče Augustou. Ani tento nájezd na naši branku nevyšel; Davydov (2) v rozhodujícím okamžiku podtrhl Golonku a musel jít pykat na hanbu. Snaha Černého a Ševčíka, aby zmařili přihrávku na volného Mišakova, byla zbytečná.

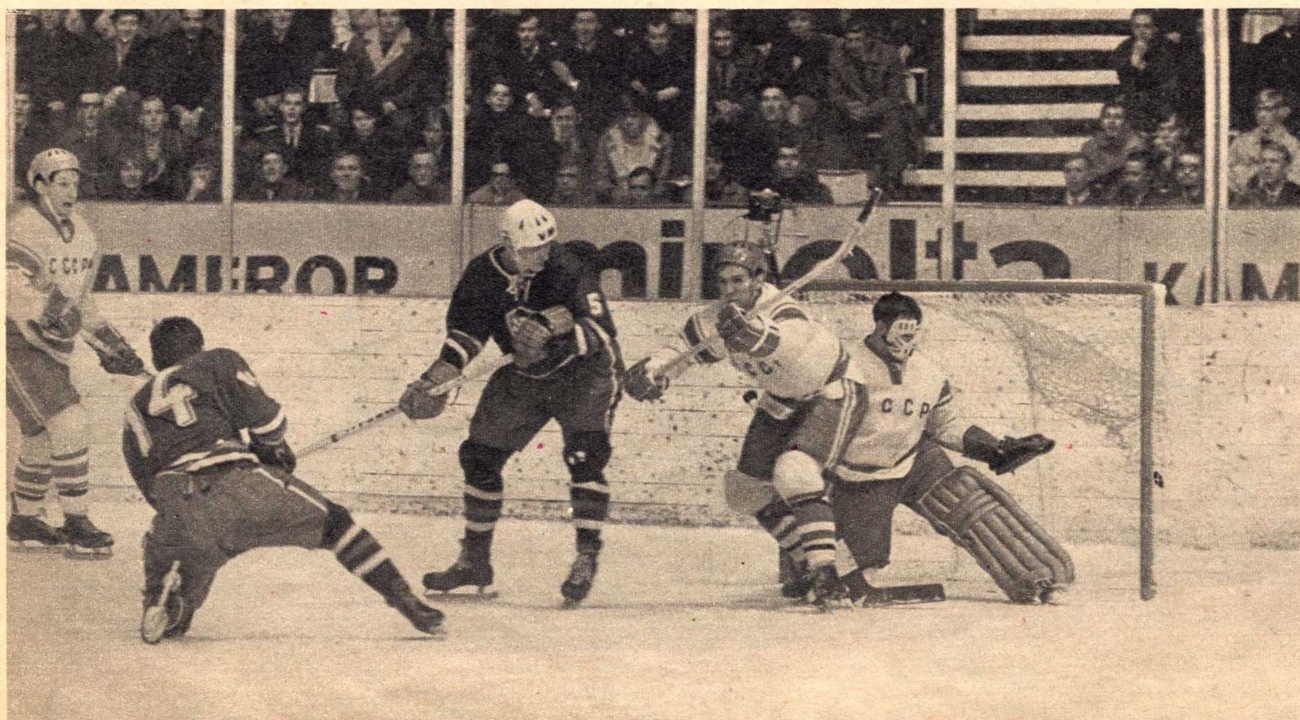
Radost nad radost — vyhráli jsme 2:0! Hole letí nad hlavu, oči rozzářené a Jirkovi Holíkovi v té chvíli bylo jedno, jestli má či nemá šrám na nose... Bolest byla zapomenuta.

ČSSR-SSSR

„Vycházíme ze stejných principů jako v Grenoblu, a zatím se domnívám, že tyto principy na sovětské mužstvo platí," řekl trenér doc. Vl. Kostka na tiskové konferenci po prvním vítězném zápase na dotaz, s jakou taktikou šlo mužstvo ČSSR do utkání.

Už naše první vítězství vzbudilo v kruzích odborníků velkou senzaci; předseda IIHF pan Ahearne dokonce prohlásil, že takový zápas se nevidí ani v NHL. Hokejisté SSSR byli sice velkými favority, ale my jsme znali už z Grenoblu recept na vítězství. Recept nesmírně náročný, ale při dokonalém uplatnění účinný: za žádnou cenu si nenechat vnutit hru soupe-

Já na bráchu, brácha na mne: Holíkové v akci. Každý dal v odvetě ČSSR—SSSR po brance, na kterou mu vždy nahrál ten druhý. Kotouč právě počtvrté zavěsil do síťky po nádherné akci Jaroslav Holík — vedli jsme 4:2! Jarda dostal od Jirky přihrávku vzorně na plný krok, procháčkoval Romiševského (3) i vracejícího se Petrova (16), vytáhl z branky Zingera a pak klidně skóroval.

◀ Václav Nedomanský pálil na Zingerovu branku ostošest a každá střela sovětským brankářem pořádně zacloumala. V tomto okamžiku naskočila na ukazateli času dvacátá minuta a Zinger si na kotouč ani nesáhl. Nedomanský se do kotouče mohutně opřel v poloze klečícího střelce a bylo to 2:0!

Jaroslav Jiřík, který i v tomto utkání ▶ nastoupil zraněný a se sebezapřením, podal opět skvělý výkon a nesmírně tím stoupla hra celé Golonkovy formace. Byla to opět opravdu první útočná řada, a i když nedala ani branku, vždy když byla v akci, ze sovětských obránců i ze Zingera se jen kouřilo. Jiřík poslal kotouč před Zingerovu branku a zatímco Davydov blokuje Golonku, Regulin v pokleku se snaží přes Ševčíka kotouč rozehrát na číhajícího Firsova.

ře, důsledně atakovat protihráče po celé ploše, nenechat jim v klidu rozvinout akce. Hrát prostě důsledný forčekink při současném pozorném plnění obranných úkolů.

To vše ve spojení s vtipem, se smyslem pro tvořivou improvizaci ve složitých herních situacích i s citem pro změny rytmu hry, dokázalo naše mužstvo uplatnit. K tomu samozřejmě musela přijít velká dávka vůle, bojovnosti a vytrvalosti. Ale opět se to vyplatilo. Najednou byl velký favorit zranitelný, mnohdy se těžkopádně orientoval a bezvýsledně hledal klíč k dirigování hry ve vysokém tempu. Prohrál — a prohrál i po druhé, ačkoliv v prvním zápase nám chyběl Jiřík a ve druhém stejně citelně Suchý. Plně se neprosadil ani Firsov, ani dravá hra Petrovovy řady.

Sovětští trenéři mají tedy dost látky k přemýšlení. Černyšev a Tarasov jsou natolik zkušení odborníci, že jistě budou velmi důkladně zkoumat příčiny tří po sobě jdoucích porážek, jež i pro ně signalizují zranitelnost jinak vynikajícího mužstva. První trenér Černyšev to ostatně naznačil už na tiskovce po druhém zápase na dotaz, proč mužstvo SSSR nemůže najít protizbraň na forčekink čs. týmu: „Budeme muset přemýšlet a změnit taktiku."

Vlado Dzurilla byl hrdinou utkání, s ohromným přehledem řešil situace před svou brankou. Tentokrát mu to však ulehčili naši obránci a vracející se útočníci. Na snímku nahoře byli aktéry Jiřík a obětavec Machač, který skončil pod těly Staršinova a Zimina, ve druhém případě nájezd Malceva, čili osmnáctky, zlikvidovali Jiří Holík s Pospíšilem.

Stav je 3:4 v náš prospěch, měřič času ukazuje 19:58 minuty poslední třetiny. Konec viděný z naší rozjásané střídačky. Dvakrát jsme porazili tým SSSR a po loňském vítězství na ZOH v Grenoblu se zdá, že sovětští hokejisté budou mít asi „československý komplex". Po 2:0 přišlo 4:3 a tak není divu, že Jarda Holík, Dzurilla, Lacký a Machač líbali led haly Johanneshov. Když naši vyrazili po závěrečném houkání ze střídačky s rozzářenýma očima a s rukama s holemi nahoře, jaký div, že jak my v hledišti, i vy u televizorů jsme měli velikou radost. Byl to nádherný zápas a zasloužené vítězství.

Dobrá parta

Dopoledne na Johanneshovu. Mužstvo ČSSR má trénink. Všichni už jsou na ledě, před šatnou s označením TJECKOSLOVAKIEN zůstal v chodbě na lavičce jediný muž v bílém roláku.

„Hary, prosím tě, potřeboval bych tkaničku!" „Hary, nemáš izolaci?" „Hary, buď tak hodný, vypůjč mi hoblík!"

Tak tohle všechno už je splněno. Miroslav Martínek, řečený Hary, masér mužstva a navíc muž pomáhající chlapcům všude, kde je to zapotřebí, má teď chvilku času na kus řeči.

Šestatřicetiletý technologický projektant ČKD Praha, bývalý aktivní ragbista, působí u reprezentačního týmu hokejistů jako masér už od r. 1963. Na světový šampionát jel s mužstvem poprvé v r. 1965 do Tampere a od té doby je ve výpravě funkce maséra jaksi systematizovaná. Prostě uznávaná za nezbytnou.

Jenže konstruktér a masér — jak to jde vlastně dohromady? Jak k tomu Hary přišel? „Vděčím za to tátovi, který vyučoval masáž na fakultě tělovýchovy. Moc mě to zajímalo, tak to teď dělám jako svého koníčka. Od roku 1960 ve Spartě a pak jsem začal i u reprezentantů."

Člověk, jehož rukám se hokejisté v průběhu šampionátu svěřují téměř denně, musí své ‚zákazníky' také znát. I z jiné stránky, než jak my je známe z ledu či z televizní obrazovky. Tak tedy, Hary Martínku, jak vypadají takoví reprezentanti z obyčejného člověčího pohledu?

„To víš, v takové početné partě se najdou nejrůznější typy lidí. Od chlapců, kolem nichž je stále plno legrace — to je například Lacký — přes optimisty nikdy neztrácející úsměv — jako jsou třeba Hrbatý a Augusta — až po typy tiché, uzavřenější, kteří se navenek projevují méně a všechno víc prožívají v sobě, uvnitř. Sem bych zařadil především Vencu Nedomanského a Pepíka Horešovského.

Jenže mezi tím je ještě celá škála nejrůznějších typů, které se nedají charakterizovat tak jednoznačně. Trojice veteránů Golonka-Jiřík-Černý má i při rozdílnosti povah jedno společné: každý z nich je ochoten a schopen poradit mladším v šatně, na střídačce, v hotelu, ve městě či v obchodním domě — prostě všude. Pepík Černý má navíc svůj věrný stín — Frantu Ševčíka, který s ním bydlí, podle něho si zařizuje svůj program a oddaně ho ve všem následuje. Ale takových nerozlučných dvojic je tu víc: Machač s Pospíšilem, Klapáč s Nedomanským, bratři Holíkové . . .

Zajímavý typ je Vlado Dzurilla. Chvílemi výbušný, někdy zase trochu nedůtklivý, ale v jádru moc dobrý kluk a parťák. Pak tu máme ‚Gustu' Havla, mlčenlivého a tak trochu se držícího stranou, ale to je myslím spíš ještě důsledek letošního neúspěchu Sparty v lize. I on dovede přispět k dobré náladě, když třeba najednou dá k lepšímu vyprávění, jak zabloudil ve městě či v podzemní dráze.

Vůbec o legraci v takové partě není nikdy nouze, ať už je jejím zdrojem Lacký či Jiřík, anebo jejím objektem Franta Ševčík, trpělivě a s bohorovným klidem snášející i ty nejkanadštější žertíky. A když není zrovna jiná legrace, dovede pozvednout náladu originální brněnský žargon Riši Fardy.

Tak kdo nám ještě zbývá? Bažant mužstva Bednář, ten se zatím v partě otrkává a moc se neprojevuje. A pak je tu ještě Honza Suchý! Vyloženě hravý typ, jehož přitahuje hra v jakékoliv formě: od autíček přes společenské hry a karty až k tomu hokeji. Je z mužstva jediný, kdo nechodí na masáž; prý ji nikdy v životě potřebovat nebude. Jinak si na masáž všichni potrpí, někteří (Machač, Jarda Holík) by snad bez ní vůbec nemohli existovat.

Myslím, že i při rozdílnosti povah, věku a zájmů je to dobrý kolektiv. Je tu kádr hráčů z Jihlavy s jejich trenérem, a tak je ten jihlavský režim a kázeň znát i v tomhle mužstvu. Opravdu, je to dobrá parta!"

Den plný slunce

Ohlásil se, tak jako mnohé předcházející, prudkými slunečními paprsky hned zrána. I sníh ležel venku jako jindy, i mráz štípal do tváří s pravou severskou důkladností. A přece jsme si i zde, pod stockholmským nebem, uvědomili: jaro je tady, tohle je první jarní den!

Jenže tento den má tu dnes pro nás podstatně odlišnější význam. Večer nastoupí naši chlapci k prvnímu zápasu proti SSSR. Budou umět zopakovat Grenoble 1968? Budou s to opět úspěšně vzdorovat mužstvu, které u všech svých soupeřů již léta budí opravdovou úctu a respekt?

V poledne pospícháme na Johanneshov. Naši mají trénink. Jen takové lehké kondiční rozbruslení, trochu střelby a kombinace. Mihá se tu na ledě i Jarda Jiřík, samozřejmě s holí v rukou, pod rukavicí sádru ani nepostřehneš. Pak si přisedne na mantinel a povzdechne: „Ježíšmarjá, jak já bych dnes hrál . . .!" Není to možné a Jarda to dobře ví. I Ríša Farda dnes bude odpočívat; útočné řady mají zbrusu nové složení. Prý aby si Tarasov měl s čím lámat hlavu, komentuje to kdosi se smíchem.

Smích . . . Dobrá nálada! Ano, právě tohle chlapci potřebují. Z porážky od Švédů nezůstala stopa skleslosti. Vědí, že nebyli horší než soupeř, byl to zkrátka nešťastný zápas včetně těch rozhodčích. Ale dnes chtějí ukázat, co v nich doopravdy je.

V šatně po tréninku ještě poslední drobnosti pro večer: Jirka Holík pečlivě přihoblovává čepel hole, ‚Hrbatka' navléká novou tkaničku, Dzurilla cosi šněruje na výstroji. A pak se všichni vyrojí ven před halu, na sluníčko. Řeči je tu jako o pouti, ale o hokeji se už nemluví. To je takový nepsaný zákon — před důležitým zápasem pustit hokej na pár hodin z hlavy.

A to platí i pro odpoledne v hotelu. Odpočinek, nějaká ta herní partička, pár řádek domů, trochu řeči s kamarádem, prostě — jak kdo.

A najednou je tu večer. Žlutý aubobus čeká před hotelem, rychle nasednout a jde se na věc! Po nějakém strachu z utkání ani vidu ani slechu, všichni jsou v té pravé bojové náladě. Včetně Jardy Jiříka a ostatních, kteří dnes na led nevyjedou. Jedině vyhrát — to je heslo, s nímž se jde do dnešního zápasu . . .

Co ještě dnes psát o těch šedesáti minutách velkého, nezapomenutelného dramatu? Nám, kteří jsme byli na tribuně přímými svědky, zůstanou navždy v paměti, stejně jako těm u televizních obrazovek doma. Tento triumf nesmírné vůle po vítězství, vrcholné obětavosti a vypětí sil, triumf bezpříkladné snahy, vzácné ukázněnosti a taktického kumštu doslova nadchl stockholmské obecenstvo. A když zazněla hymna, zpívali jsme ji tak vroucně, jako snad ještě nikdy. Chlapci na ledě i trenéři na střídačce, turisté, krajané, snad i Švédové zpívali s námi. Tak mohutně a velebně to znělo.

Co se pak dělo na kluzišti, to snad nejvýstižněji vyjádřil jeden z mnoha snímků v Expressenu: u mantinelu stojí osamělý trenér Tarasov a smutně se dívá, jak naši chlapci s holemi nad hlavami jásají nad vítězstvím a kolem nich se hemží civilisté s československými vlajkami . . .

V šatně po zápase nikdo neslyšel vlastního slova a dokonalý zmatek panoval i po příjezdu do hotelu. Všude pobíhají fotoreportéři a novináři, ze senzace dne potřebují stůj co stůj vyždímat maximum. Potom se přece jen vítězům podaří dostat se k večeři. Tentokrát vyjimečně vyfasují i po sedmičce prazdroje!

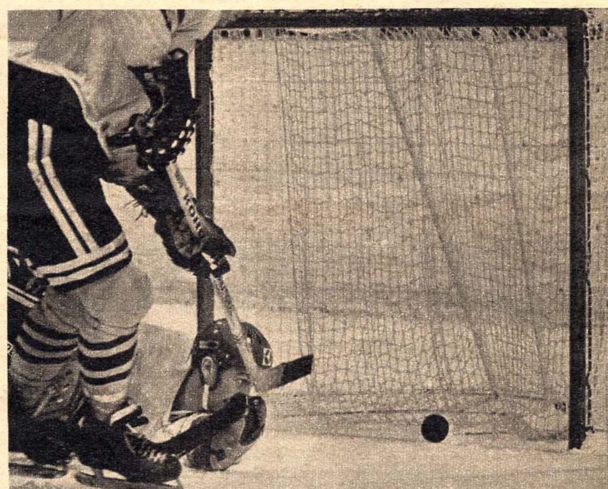
Do večerky, která je v půl druhé, doručí pošťáci do hotelu první slušnou dávku blahopřejných telegramů. Jsou nejen z domova, ale i ze všech končin téhle rozlehlé švédské země.

Ale pak už všichni musí na kutě. S únavou v těle, ale s příjemnou, hřejivou myšlenkou: dnes určitě jsme nikoho doma nezarmoutili!

Ten výraz očí Jana Suchého mluví za všechny komentáře. Zatímco jeho spoluhráči se rozjíždějí před utkáním, on nervózně chodí před naší střídačkou s ukazováčkem pravé ruky v sádře. Spoluhráči se mu na sádru podepsali, starali se o něj, utěšovali ho — ale co je to platné, Honza Suchý na ledě moc chyběl. Přestože nehrál závěrečné utkání, jak novináři, tak direktoriát mistrovství ho vyznamenali titulem — nejlepší obránce šampionátu! Jak všichni Suchého známe, dovedeme si představit, co na střídačce — zatímco ostatní „potili krev" — prožíval... Inu, smůla!

Leif Holmqvist v této chvíli prvního zápasu snad čaroval! Už byl Nedomanským překonán, ale kotouč se, snad hypnotizován pohledem švédského brankáře, koulel přesně po brankové čáře a docela proti fyzickým zákonům — vyjel z branky ven! Snad hrbolek ledu rozhodl v tomto okamžiku o titulu mistra světa!

Ještě jednou první utkání: Po Ševčíkově dloubáku zvoní tyčka a Holmqvistovi, Carlssonovi i Lundströmovi se už bezpochyby zdálo, že zvoní hrana...

ČSSR-ŠVÉDSKO

0:2

0:1, 0:0, 0:1

19. března

ČSSR: Dzurilla — Machač, Pospíšil, Suchý, Bednář, Horešovský — Hrbatý, Golonka, Augusta — Nedomanský, Jar. Holík, Jiří Holík — Ševčík, Farda, Černý.

ŠVÉDSKO: Holmqvist — Carlsson, Svedberg, Nordlander, Sjöberg, Milton, N. Johansson — Palmqvist, Sterner, Nilsson — Karlsson, S. Johansson, Lundström — Yderström, Nygren, Hysing.

Branky: Palmqvist a Nilsson.

Rozhodčí: Trumble (USA) a Joyal (Kanada); 7840 diváků.

0:1

0:1, 0:0, 0:0

30. března

ČSSR: Dzurilla — Machač, Pospíšil, Horešovský, Bednář — Ševčík, Golonka, Jiřík (Havel) — Nedomanský, Jar. Holík, Jiří Holík — Hrbatý, Farda, Černý.

ŠVÉDSKO: Holmqvist — Carlsson, Svedberg, Nordlander, Sjöberg, Milton, N. Johansson — Nygren, Sterner, Nilsson — Karlsson, S. Johansson, Lundström — Palmqvist, Olsson, Henriksson.

Branka: Olsson.

Rozhodčí: Trumble (USA) a Vaillancourt (Kanada); 10 094 diváků.

Loni v Grenoblu v utkání se Švédy chyběla našim jedna branka k titulu. I letos zůstala posledním krůčkem ke zlatu, který už se nepodařilo ujít.

Tak tedy dvě prohry se Švédskem, ale ani za jeden z těchto zápasů nelze našemu mužstvu vytýkat nedostatek bojovnosti, psychickou labilitu anebo hrubé chyby, které by bývaly příčinou neúspěchu. V druhém — rozhodujícím — utkání ovšem mělo velký handicap: hrálo bez Suchého a pro zranění svalu musel po čtvrthodině odstoupit i Jiřík. Nejdůležitější zápas tohoto mistrovství hrál tedy náš tým bez dvou vynikajících klíčových hráčů proti kompletním třem pětkám Švédů.

Proč ve dvou zápasech nedostali Švédové ani branku? Rozhodně to nebylo jen zásluhou brankáře Holmqvista; dostal přece branky i od slabších soupeřů. Hlavní předností Švédů byla perfektní aktivní obranná hra podložená důsledným vracením se křídelních útočníků, a jednoduchý a rychlý přechod do útoku. Dostat se do jejich obranného pásma (a často i do středního) stálo proto naše hráče mnoho sil, a když se to povedlo, dotírali na ně Švédové tak neúnavně, že se jen obtížně dala vytvořit čistá gólová šance. A když už jsme ji měli, byla tu zase poslední spolehlivá (a trochu i šťastná) instance — Holmqvist.

Je bez diskuzí, že se Švédy to byla dvě zcela vyrovnaná utkání. Také na naší straně byla obranná hra většinou solidní a pozorná, i náš tým

To byl ten osudný okamžik druhého utkání ČSSR—Švédsko. V 18. min., kdy se na ledě poprvé objevil Havel místo zraněného Jiříka, vystihl Milton nekrytého Olssona (vlevo) ve výhodné střelecké pozici, přesně mu přihrál a — 1:0! To ještě nikdo netušil, že tato branka rozhodne... Na snímku jsou s Olssonem dále Henriksson (16), Horešovský, Bednář a Dzurilla.

Celých 42 minut po vedoucí brance Švédů usilovalo naše mužstvo o vyrovnání, které by stačilo k světovému titulu, ale marně. Měli jsme řadu slibných šancí (jedna z nich je na snímku: Jirka Holík nestačil už Holmqvista přehodit), ale kotouč do soupeřovy branky jsme nedostali. ▶

Bez Suchého, ve složení Horešovský—Bednář (vpravo) hrála závěr MS naše první obranná dvojice. Nezklamala ani v zápase se Švédy. Nováček Vladimír Bednář si svůj těžký křest odbyl se ctí, a tak Dzurilla neměl důvod k nervozitě.

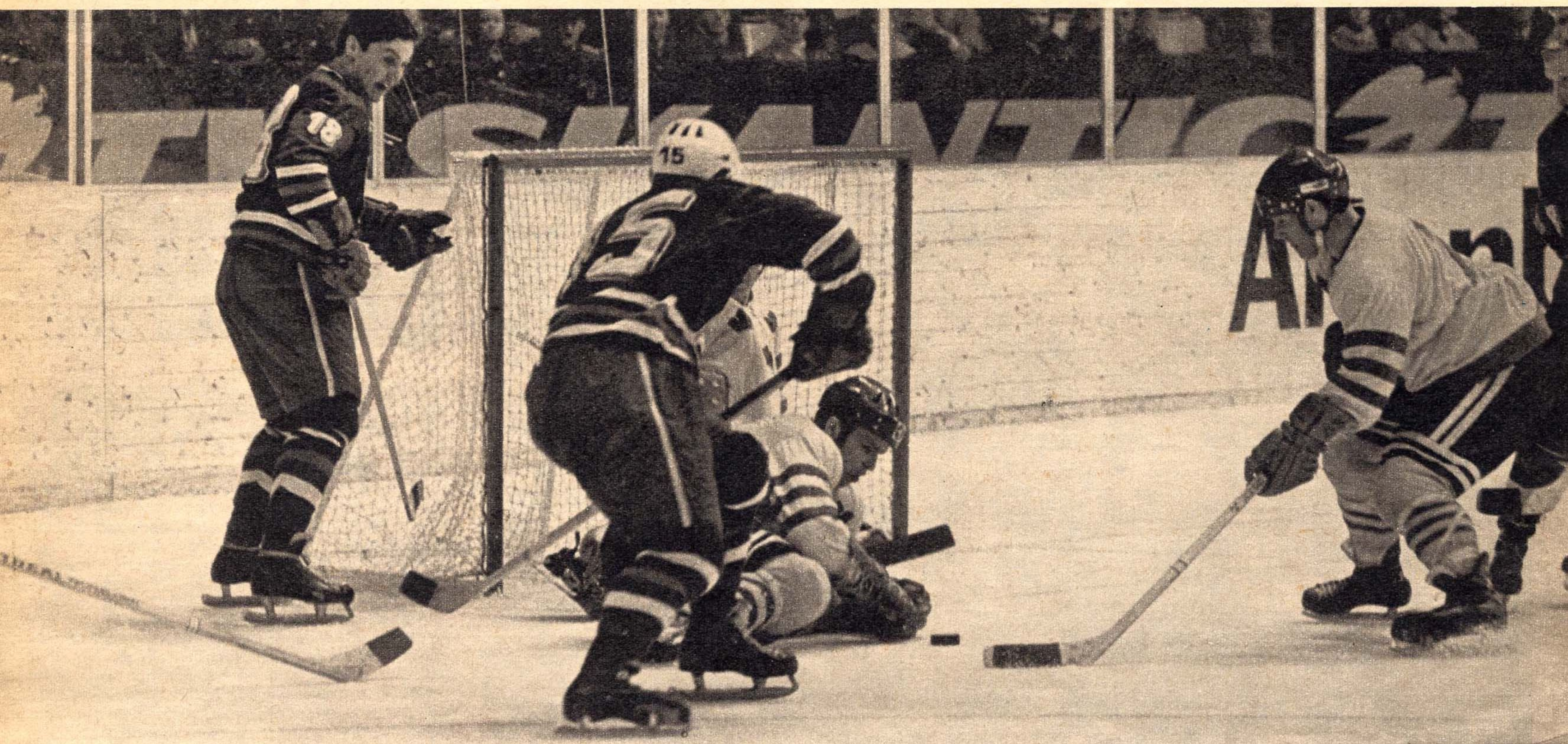

měl výborného brankáře Dzurillu. V zápasech takto vyrovnaných soupeřů nelze čekat záplavu branek. Velmi důležité, často i rozhodující je, komu se podaří vstřelit tu první. V obou střetnutích se to — bohužel — povedlo Švédům; v prvním zápase i za vydatné pomoci rozhodčího Joyala, který hned ve druhé minutě velmi přísně vyloučil během dvanácti vteřin dva naše hráče.

Otázky, zda ve druhém zápase měl nebo neměl hrát Klapáč, či zda by se bylo vyplatilo v poslední třetině začít hrát mnohem dříve na dva útoky, ty už nelze dodatečně zodpovědět. Ledaže by člověk chtěl být po prohrané bitvě generálem . . .

ČSSR-ŠVÉDSKO

Teprve od 17. min. se naši trenéři odhodlali poslat do boje jen dvě útočné řady, složené z momentálně nejlepších útočníků. V poslední minutě, tepre 24 vt. před koncem, se naskytla možnost odvolání Dzurilly. Kolem švédské branky se sice blýskalo, ale výsledek změnit se už nepodařilo. Na snímku má Černý proti sobě kromě Holmqvista ještě jednoho obránce v brance a další dva přijíždějící na pomoc, za brankou je Farda. Dzurilla zatím prožívá poslední vteřiny šampionátu na střídačce v nezáviděníhodné situaci.

◀ Museli jen nečinně přihlížet — Suchý celý zápas a Jiřík víc než dvě třetiny — a právě jich bylo na ledě tolik zapotřebí! Byli smutní, nesmírně smutní, Honza Suchý tu porážku i oplakal. Škoda, že zranění nám vyřadila právě dva z klíčových hráčů. V tom jsme byli bezpochyby nejsmolařštějším týmem celého šampionátu!

◀ Vlastně jsme dali branku, dokonce dvě, ale obě neplatné. V první třetině rukou a ve druhé v situaci na snímku. Ve 34. min. unikl Pospíšil, výborně přihrál Hrbatému, jeho střelu Holmqvist vyrazil a Farda vrátil kotouč pohotově do sítě. Jenže — Hrbatý předtím skončil také v brance, zapletl se brusli do šířoviny a tak byl v rozporu s pravidly v brankovišti . . .

Takhle se Švédové radovali po vítězném utkání, které jim přineslo stříbro. Trenér Arne Strömberg se okamžitě octl na rukou a pak za jásotu tribun hodně dlouho létal do vzduchu . . . ▶

NAŠI SOUPEŘI MEZI SEBOU

◄ **SSSR — ŠVÉDSKO** *4:2 (1:2, 1:0, 2:1)* a *3:2 (1:1, 1:1, 1:0). Dvakrát měli Švédové úspěch na dosah ruky. Dvakrát ztratili příležitost v posledních třetinách. Co jim chybělo? Snad trochu více herní kázně, snad trochu vlastního systému, protože sovětskému celku nelze oponovat jeho hlavními zbraněmi: rychlostí a vytrvalostí. A především postrádali Švédové ten kousek štěstí, nezbytného spolutvůrce všech překvapivých i zasloužených úspěchů. Nemáš-li v boji štěstí, jsi všemi opuštěn. Ale zápasy to byly nárámné. To konečně vidíte i na našem snímku. Shluk těl a holí u mantinelu na jehož obrubě sedí s rukama zkříženýma do obranného postavení kanadský rozhodčí Joyal. Nepobyl tam dlouho. V zápěti byl doslova vytlačen z hlavní hokejové scény. Spadl za hrazení, chvilku se ho držel ve výmyku, ale pak se zvolna a beznadějně snesl k zemi. Všechno však to pro něj dobře dopadlo.*

KANADA — USA *5:0 (1:0, 0:0, 4:0)* a *1:0 (1:0, 0:0, 0:0). Kdepak, dnes už to nejsou ty půtky, na něž jsme byli zvyklí z minula. Pamatujete, právě v Praze Američané poprvé připravili Kanaďany o titul. Dnes Kanada marně usiluje o medaili a USA o udržení ve skupině A. Hokejové jsou jejich střetnutí nevalná. I tento snímek spíš připomíná zápasnickou žíněnku, na níž zápolí Nasland (vespod) s Mottem.*

◄ **SSSR — KANADA** *7:1 (5:1, 2:0, 0:0)* a *4:2 (1:1, 1:0, 2:1). Jediný muž bez masky ve stockholmském „karnevalu" brankářů: Kanaďan Stephenson. Nechce si krýt obličej. Nebojí se a navíc prý pohledem může ovlivnit najíždějícího útočníka. Proti Charlamovovi byl však bezmocný. Navíc už nemůže Stephensonův pohled ovlivnit ani ostře vypálený kotouč mířící do sítě.*

ŠVÉDSKO — FINSKO *6:3 (3:1, 1:1, 2:1)* a *5:0 (2:0, 2:0, 1:0). Kdepak, žádné tiše zpívající lesy. Pravá severská bouře. Kdykoliv zkříží švédští hokejisté hole s finskými, bývá na ledě teplo. Nedejte se mýlit poměrně přesvědčivými vítězstvími Tre kronor. Umějí lépe realizovat své záměry, mají přece jen vyrovnanější a hokejově vyzrálejší mužstvo, ale bitvy to bývají nárámné. Podívejte se na tu momentku. Finský brankář Ylönen zašmodrchán v síti, zprava tasí hůl Wahlsten proti Johanssonovi, zezadu tvrdí muziku Sterner, kterého píchá do boku Keinonen. Zkrátka junácký mejdan podle všech pravidel, tak známý z minulých sezón.*

◄ **ŠVÉDSKO — KANADA** *5:1 (1:1, 3:0, 1:0) a 4:2 (1:0, 0:2, 3:0). Také už to není ono, co bývalo. Při prvním zápase se ještě zaoceánští hokejisté domnívali, že jim přece jen trochu té pšenice pokvete. Při odvetě už jim o nic, vůbec o nic nešlo. Jen snad znepříjemnit Seveřanům cestu do finiše. Begg blokující N. Johanssona vypadá sice hodně nemilosrdně, ale ani toho tradičního „zlého muže" už letošní tým Kanady neměl ve Švédsku sebou.*

KANADA — FINSKO *5:1 (1:1, 1:0, 3:0) a 6:1 (2:0, 3:1, 1:0). Pardon, promiňte pane Caffery, ale nemám rád, lezou-li mi protihráči na záda — říká možná tam vespod schýlený Fin Partinen. Ale celkem episodka, která nevzrušila. Oksanen, ukrytý za Partinenem a Lindström s Bayesem už koukají, kde je puk. Aby hra nevázla. Nebýt pohotového objektivu, ani by se o této příhodě nevědělo. Vždyť se přece ví, že hokej není žádná hra pro slečinky.* ►

SSSR — USA *17:2 (3:0, 11:0, 3:2) a 8:4 (3:1, 2:1, 3:2). První vzájemné utkání bylo navštívenkou obhájců mistrovského titulu. Tehdy se nestačili Američané bránit. Curran, který by byl ozdobou každého týmu, nemohl sám všechno rozřešit. V tomto okamžiku mu na brankové čáře pomáhal Branch, ale drtivý zámek Jurzinovovy řady stejně na konec vedl k cíli — další brance. Jejím autorem byl Mišakov.*

◄ **ŠVÉDSKO — USA** *8:2 (1:2, 3:0, 4:0) a 10:4 (6:2, 1:1, 3:1). Snadná záležitost, ale že by se v této chvíli tvářil Sterner nějak přívětivě nelze říci. V této poloze se vůbec hokejisté necítí nejlépe. Oč vítězněji, řekli bychom hrdinněji se tváří Curran s Pleauem, ačkoliv ani tento dlouhý Američan si nestojí právě nejlépe a nejjistěji.*

SSSR — FINSKO *6:1 (3:0, 1:0, 2:1) a 7:3 (1:0, 4:1, 2:2). Možná, že si to Wahlsten takhle nepředstavoval, ani nearanžoval, ale vyšlo mu to. Brankář Zinger, připomínající spíše Marťana na pozemské dovolené, se srazil se spoluhráčem. Oba upadli a Wahlsten mezi oběma najíždí k útoku. Věru, pěkný dokument o tom, jak urputně se bojovalo v každém utkání celého stockholmského šampionátu.* ▼

Hold švédskému publiku

U nás v Praze bývá předzvěstí důležitého hokejového zápasu hemžení lidu u tramvají na Strossmayerově náměstí. Ve Stockholmu se lze takto spolehlivě hokejově orientovat na stanici metra (tunnelbana) „Slussen". Tady — čtyři zastávky před Johanneshovem — přestupují davy lidí ze všech směrů na přípoj, který je dopraví až k branám stadiónu. Rozdíl proti Praze tu je v tom, že T-bana jezdí rychleji, má víc vozů a nikdo nemusí vlát na schůdcích. Za půldruhé švédské koruny by to taky bylo dost kruté; těch našich 60 haléřů tolik nebolí . . .

Když se to všechno u stadiónu vyhrne a houf se proplétá šňůrou aut, přijíždějících sem za týmž cílem, má to už ten pravý šmrnc velké události. Národ fanoušků je na pohled všude stejný. Bujaří a hlučni mladíci, rozšafni tatíci s lulkou či doutníkem, důstojní pánové v brýlích se svými neméně důstojnými manželkami, střední generace mužů sportovního typu s výrazem znalců ve tváři, a potom taky slečny coby chodící reklamy kosmetických a módních salónů. A mezi tím vším kluci, vyfešáčkovaní i takoví ti pihatí, mírně umounění a dychtiví velké podívané.

Jenže uvnitř v hledišti už bezpečně poznáš, že nejsi doma. Na pohled stejný národ fanoušků se výrazně odlišuje ve svém projevu podle hesla „jiná země — jiný mrav". Pravda, základní prostředky — dá-li se to tak říct — jsou stejné: hlasivky, nějaká ta trumpeta, vlajky, tu a tam transparent. A ruce k potlesku. Tady opravdu jen k potlesku, protože nikdo tu neházi na led peníze, ale ani krabičky zápalek, kelímky od piva či jiný sortiment, nechvalně známý z našich stadiónů. Ani konfety tu ještě nepřišly do módy. Stejně chvályhodným způsobem dovede švédský fanoušek používat i hlasivek: je ochoten si je zničit při skandování „heja Sverige", ale nepropůjčí je hanlivým říkánkám na adresu rozhodčích. Když už se sudí moc zmýlí, hledištěm to krátce zahučí, tu a tam někdo zahvízdá — a dost, jede se dál!

A potom tu dovedou takový jeden moc pěkný rytmický potlesk. Muzikant by asi řekl, že to má čtyři či pět taktů, snad jsou v tom i synkopy, co já vím; a do toho posledního taktu se rychle zaskanduje „Sverige". Když jsem to slyšel poprvé, moc jsem se divil, jak to všichni umí a že to nespletou. Ale není to tak složité. Jednoho večera — moc slavného večera — jsem se přistihl, že tleskám s nimi, a že mi to také jde a bylo mi moc hezky, protože místo „Sverige" se v textu ozývalo hromové „Tjecko".

Vlastně ona ta atmosféra na tribunách má pokaždé jiné ladění. Jsou utkání úsměvná, s pohodou a štěbetáním dětských hlásků v sektoru k stání, jsou jiná, nabitá vzrušením a vlasteneckým zanícením. To když hrají Švédové se zvlášť silným soupeřem. Ale přijde také zápas, při němž najednou jako by v ovzduší byl elektrický náboj. Právě jako onoho večera, o němž už jsem se zmínil na jiném místě. Náhle cítíš, že je všechno docela jiné. Transparentů je tu mnohem víc než obvykle, většina z nich v několika světových jazycích. A jako při zápase Švédsko—ČSSR dovedli zdejší diváci už v zárodku udusit svým „Heja, Sverige" každý pokus ostrůvku našich turistů o skandování „Do toho, do toho", nyní všichni až do ochraptění opakují ty tři cizí slabiky. A když je velké vítězství dovršeno, projevují švédští fanouškové takovou spontánní radost, jako by triumf na ledě právě sklidili jejich chlapci v modrožlutých dresech.

Tož — seděl jsem už mezi publikem na stadiónech mnoha zemí. A nejen na hokeji. Poznal jsem temperamentní diváky v Mexiku, obdivoval jsem vynikající sportovní obecenstvo v Anglii. A po tomto šampionátu nemohu než vzdát upřímný hold hokejovému publiku téhle krásné severské země!

Benjamínek

Do konce utkání ČSSR—USA zbývá pět minut, stav je 6:1. U modré čáry ve třetině Američanů přebírá náš obránce přihrávku, prudce posílá kotouč po ledě na Curranovu branku a — gól! Střelec se šťastně usmívá, konečně mu to taky vyšlo! Ale najednou nějaké dohadování — a vhazuje se u modré čáry. Nikdo neví proč . . .

„Já jsem smolař, to je hrůza," — povzdychne si Vladimír Bednář o hodinu později před nástupem do autobusu. „Jednou se mi to konečně povede — a zase nic!" A pak zklamaně vysvětluje, že prý snad rozhodčí už předtím odpískali ofsajd (nikdo to ale na hřišti ani na tribunách neslyšel a čas také běžel dál).

Vladimír Bednář, benjamínek našeho týmu (v říjnu mu bylo dvacet) se tedy do střelecké listiny nezapsal. Všichni ho utěšují, že u obránce jsou mnohem důležitější věci, než dávat branky, ale všechno marné . . .

Dal jsem se s Vladimírem Bednářem do hovoru. Kluk je to vazba, na obránce jako dělaný: do 185 cm mu moc nechybí a do 85 kg váhy také ne. Bruslit začal v 6 letech ve Rpetech u Hořovic, s hokejem o nějaký ten rok později v Plzni v žactvu u trenéra Hory. Doma z jeho hokejového zápalu moc radosti nebylo. Jenže on vytrval; překulila se žákovská léta, okusil dva roky dorosteneckou ligu a v r. 1966 poprvé oblékl dorostenecký reprezentační dres. Rok před vojnou hrál II. ligu za Škodu Plzeň a teď je druhým rokem členem mistrovského týmu Dukly Jihlava.

„Loňská sezóna, to nic nebylo, sehrál jsem jenom 22 zápasů. Letos mi to ze začátku moc nešlo. Ani v širším výběru reprezentantů v Ostravě na začátku sezóny jsem neuspěl. Když se liga naplno rozběhla, forma mi šla nahoru. A jednou, to jsme hráli v Gottwaldově, mě přišli ráno kluci budit: „Tak vstávej, ty Kanaďane!" V novinách byla nominace do Kanady. No — zápasy v Kanadě mi celkem vyšly, po závěru ligy jsem přišel do soustředění a nakonec i do mužstva pro Stockholm . . ."

Stručná, až příliš skromná výpověď o tom, jak se talentovaný obránce dostal mezi 19 vyvolených. Ale on toho vůbec o sobě napovídá moc málo.

A jak tě přijali kluci do party?

„Mám výhodu, že je nás tu hodně z Jihlavy, ale i ostatní mě přijali docela dobře, i když od veteránů mě dělí přes 10 let a i Pepík Augusta má o dva roky víc."

Nemá takový benjamínek na mistrovství světa trému?

„Já jsem strašný kliďas, snad i trochu flink. Nevím. Pro mně je zápas jako zápas, ať je to liga nebo mistrovství světa. Jenže tady aby měl člověk čtyři oči, aby všechno uhlídal."

A co tak hra tělem, bodyčeky? Máš přece figuru, z které musí jít strach!

„Čisté bodyčeky se tady dají spočítat na prstech. Hokej je stále rychlejší a dnes je moc těžké v poli trefit útočníka naplno. Jsou vesměs výborní bruslaři a zásahu tělem se dovedou vyhnout. Hodně se ale hraje tělem u mantinelu."

Jak prožíváš velký zápas na střídačce, když nehraješ?

„To je mnohem horši, než když je člověk na ledě. S každým hraju, očima jim pomáhám, nejraději bych tam byl s nimi . . ."

Ne, chlapče, neříkej, že jsi flink. Vsadil bych se, že už teď ti leží v hlavě ty dva poslední, rozhodující zápasy. V obou asi nastoupíš — a moc ti záleží na tom, abys nezklamal. Tak rychle ještě: Jaké máš největší hokejové přání?

„Hrát v některém z mužstev, které hraje o první místo v naší lize. Udržet se v reprezentačním mužstvu. A hlavně — aby už konečně přišly lepší časy pro náš hokej!"

ČSSR-USA

8:3

2:1, 4:2, 2:0

16. března

ČSSR: Dzurilla, Lacký — Machač, Pospíšil, Suchý, Horešovský, Bednář — Havel, Golonka, Augusta — Nedomanský, Jar. Holík, Klapáč — Hrbatý, Farda, Černý — Ševčík.

USA: Curran — Riutta, C. Lackey, Branch, Paradise, Mayasich — Nasland, Coppo, Pleau — Stordahl, Reichert, Cambucci — Sheehy, Christiansen, Markle.

Branky: Nedomanský a Jar. Holík po 2, Farda, Suchý, Hrbatý a Golonka — Lackey, Christiansen a Stordahl.

Rozhodčí: Dahlberg (Švédsko) a Vaillancourt (Kanada); 1800 diváků.

6:2

2:0, 2:1, 2:1

26. března

ČSSR: Lacký—Suchý, Horešovský, Machač, Pospíšil, Bednář—Ševčík, Golonka, Jiřík — Hrbatý, Nedomanský, Jiří Holík — Havel, Farda, Černý — Jar. Holík.

USA: Curran — Riutta, C. Lackey, Branch, Paradise — Sheehy, Christiansen, Skime — Nasland, J. Lackey, Pleau — Stordahl, Mayasich, Gambucci — Coppo, Markle.

Branky: Nedomanský a Černý po 2, Pospíšil a Machač — Pieau a Skime.

Rozhodčí: Sillankorva (Finsko) a Vaillancourt (Kanada); 2500 diváků.

Dva brankáři, kteří byli tak trochu v pozadí. Náš Miroslav Lacký zaskakoval za Dzurillu v zápasech s USA a Finskem a stejně jako v minulosti Nadrchal i on dokázal, že je skvělou „dvojkou", čili brankářem, který i za nepříznivého stavu se dokáže chytnout a svůj tým podržet. Mike Curran, americký učitel, šilhající po profesionální dráze, měl smůlu, že chytal v nejslabším týmu šampionátu. Byl však velmi dobrým představitelem kanadské (či americké) školy a odborníci i novináři ho zcela právem v žebříčku dávali hned za Dzurillu a Holmqvista. Nebyl o nic horší!

◀ *Zápasy s týmem USA se nám — už tradičně — příliš nevyvedly. Byly tak trochu „odpočinkové," zatímco jiní soupeři si na Američanech vylepšovali skóre. Na snímku bojuje Havel s Branchem.*

Mike Curran, „Černá maska," inkasoval z holí našich reprezentantů 14 branek, ale minimálně 10 jistých šancí zmařil. Tentokrát neuspěl ◀ *Černý.*

Bob Paradise byl „zlým" mužem v americkém týmu a celkem si odseděl na trestné lavici 18 minut, tedy skoro jednu třetinu zápasu. Na snímku hází na hrazení Bednáře. ▼

HOKEJ '69

STADIÓN

mimořádné číslo

Václav Nedomanský
Jaroslav Holík
Jiří Holík

Ještě v polovině prvního, zahajovacího utkání s Kanaďany byla hra otevřená. Náš tým vedl 2:1, ovšem i soupeř se stále ještě snažil strhnout iniciativu na svou stranu. Tohle snad byl rozhodující okamžik zápasu: ve 34. min. jsme hráli přesilovku, Nedomanského dělovku od modré čáry Stephenson vyrazil, ale kotouč mu pohotově vrátil do sítky Suchý — 3:1! Kanaďanům pak už ubývalo sil a v poslední třetině naši vyjádřili převahu dalšími třemi brankami. Suchý má sedmnáctku, před Stephensonem jsou Jar. Holík a Hargreaves.

6:1

1:0, 2:1, 3:0

15. března

ČSSR: Dzurilla (Lacký) — Suchý, Horešovský, Machač, Pospíšil, Bednář — Ševčík, Golonka, Jiřík — Nedomanský, Jar. Holík, Jiří Holík (Klapáč) — Hrbatý, Farda, Černý.

KANADA: W. Stephenson (Rex) — Begg, O'Malley, K. Stephenson, Bownas, Murdoch, Demarco — Pinder, Huck, Mott — Bayes, Caffery, King — Bourbonnais, Lefley, Hargreaves.

Branky: Suchý 2, Nedomanský, Jiří Holík, Ševčík a Horešovský — King.

Rozhodčí: Wiking a Dahlberg (oba Švédsko), 6440 diváků.

3:2

1:1, 1:0, 1:1

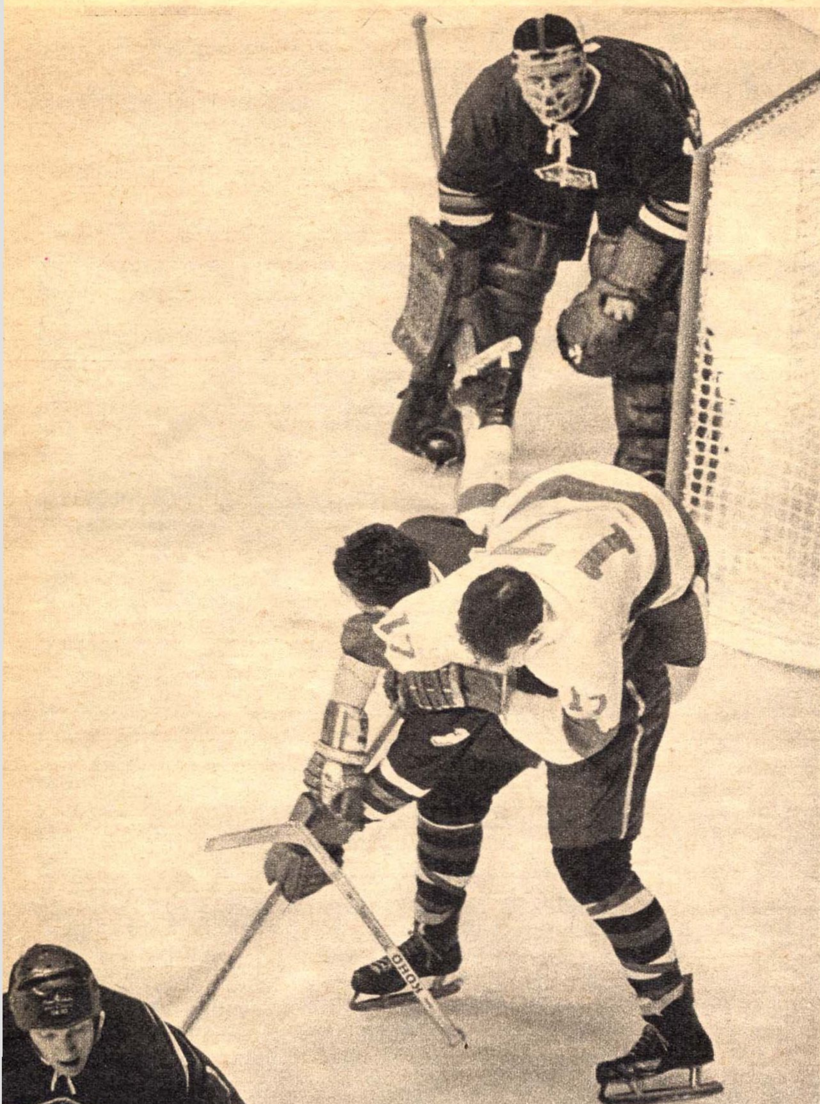
23. března

ČSSR: Dzurilla — Suchý, Horešovský, Machač, Pospíšil, Bednář — Hrbatý, Jar. Holík, Jiří Holík — Klapáč, Nedomanský, Augusta — Ševčík, Golonka, Černý — Havel.

KANADA: W. Stephenson — O'Malley, Begg, Demarco, K. Stephenson, Murdoch — Heindl, Huck, Bourbonnais — Mott, Pinder, Hargreaves — King, Caffery, Bayes — O'Shea.

Branky: Golonka, Hrbatý a Jar. Holík — Heindl a Bayes.

Rozhodčí: Dahlberg (Švédsko) a Trumble (USA); 6619 diváků.

S Kanaďany jsme si potřebovali vyrovnat účet za olympijský turnaj v Grenoblu. Tam byli jediní, kdo nás porazili; nebýt toho, mohli naši přivézt místo stříbra olympijské zlato. Ve Stockholmu jsme proti Kanadě nastupovali hned v zahajovacím zápase. Naše jednoduché vítězství 6:1 a rozháraná hra týmu javorového listu napovídala, že tentokrát nebude evropské silné trojici stačit. Potvrdily to pak i jeho porážky se SSSR a se Švédskem. Po polovině turnaje měli Kanaďané na vedoucí trojici ztrátu šesti bodů. Pak ovšem přišel náš druhý zápas s nimi a — soupeři byli jako vyměnění! Měli vlastně poslední možnost vítězstvím získat alespoň teoretickou šanci na medaili. Příležitosti se chopili s plnou vervou a měli zásluhu na dramatickém, až do poslední vteřiny zcela otevřeném zápase. Do té doby to byl jejich daleko nejlepší výkon. A naši? Jako by jim to najednou pomalu myslelo. Souhře chyběla přesnost i vtip, střední pásmo získával soupeř takřka zadarmo. Naštěstí bojovnost a obětavost je neopustila. Díky těmto vlastnostem si i za druhé utkání s Kanadou mohli připsat dva body. Účet z Grenoblu byl vyrovnán . . .

◀ *To byl bodyček! Hned v prvních minutách hry Pospíšil „vyčihal" dotirajícího Lefleye a vzápětí se otřesený Kanaďan ubíral na střídačku. Vlado Dzurilla zůstal klidný, zatímco Jiří Holík sebral kotouč a vyrazil do protiútoku.*

Následující moment oslabil naše mužstvo pro další utkání: ve snaze uhnout Beggovu blokování narazil Jiřík rukou na mantinel a zlomil si vřetenní kost! Lékař dr. Trefný naordinoval sádru s tím, že Jiřík nebude měsíc hrát hokej . . . ▶

e druhém utkání vydrželi Kanaďané se lami — a v pěkně ostrém tempu! — ných 50 minut. Byl to jejich nejlepší výon na tomto mistrovství. Ovšem — u nach reprezentantů se výrazně projevil lum, zaviněný snad psychickou a fyzicou únavou z utkání se SSSR. Dvanáct inut před koncem zápasu sice Bayes vyvnal na 2:2, ale pak přece jen naši strhli tězství na svou stranu. Ideální přihrávku ého bratra Jiřího proměnil Jaroslav Ho- ve vítěznou branku. Na snímku (vlevo) šťastný střelec těsně před brankou s ho- nahoře, stejně se raduje Hrbatý. První nadská útočná trojice O'Shea (10), ıck (9), Heidl (8) spolu s obráncem eggem zpytuje svědomí. A takhle se ontánně radovali z vítězné branky její tor Jaroslav Holík a Horešovský.

ávěr druhého utkání byl ve znamení mo- ▶ *tné ofenzivy našeho týmu. Přesto, že se šim reprezentantům nedařilo, plných osm inut byli Kanaďané uzavřeni ve své třeti-. Čtvrtý gól visel na vlásku, ale v zaončování akcí chyběla troška štěstí a pačný důraz. Kanaďané také mleli z poedního, síly jim stačily jen na vyhazoní kotoučů ze své třetiny. Vydali se ze ých sil natolik, že se ani trenér Jackie cLeod nemohl odvážit odvolat brankáře, y jeho tým hrál v závěru power-play! otože i v poslední minutě byl brankář ephenson neustále v akci a obránci ed ním padali na led, aby zachytili střenašich hráčů; i když už to nebyly střely jak důrazné . . . V tomto okamžiku zahrál touč před Stephensonovu branku Suchý, e Ševčík se ve spleti tří kanadských holí dokázal orientovat a šanci zmařil.*

ČSSR-KANADA

7:4

4:1, 3:1, 0:2

18. března

ČSSR: Dzurilla — Machač, Pospíšil, Suchý, Bednář, Horešovský — Ševčík, Golonka, Augusta — Nedomanský, Jar. Holík, Jiří Holík — Hrbatý (Klapáč), Farda, Černý.

FINSKO: Ylönen — Linström, Marjamäki, Rantasila, Partinen, Koskela — Oksanen, Wahlsten, Keinonen — E. Peltonen, J. Peltonen, Leimu — Mononen, Ketola, Hariu — Isaksson.

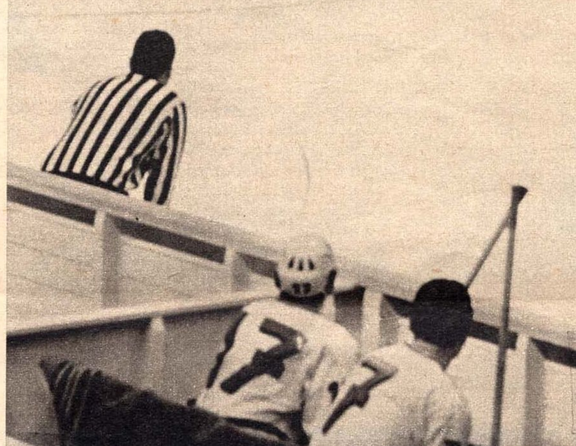
BRANKY: Machač 3, Nedomanský 2, Suchý a Jiří Holík — Rantasila 2, Partinen a Mononen.

ROZHODČÍ: Joyal a Vaillancourt (oba Kanada); 6771 diváků.

Juha Rantasila je známý tím, že často hraje bezohledně. Tentokrát si za zády rozhodčích „vyšlápl" na Jardu Holika, kterému vrazil hůl do břicha! Nejlepší hráč na ledě, který nahrál na 5 branek(!) odejel otřesen na střídačku, ale — Rantasila hrál dál, jakoby se nic nestalo. Jestli pak mu Gustav Bubník domluvil?

Kanaďané Joyal a Vaillancourt v prvém zápase nám vyloučili 9 hráčů! Nečistou hru Finů naopak hodně tolerovali a na trestnou lavici je poslali jen třikrát. Tři naši na pět Finů (na trestné lavici byli Suchý a Pospíšil), ale Dzurilla s Machačem útočnou akci Oksanena a Jormy Peltonena tentokrát zlikvidovali.

„KOMPLEX FINSKO" naše hokejisty neustále straší. Vídeň před dvěma roky se nedá zapomenout a hubené, šťastné jednobrankové vítězství loni na ZOH v Grenoble (4:3) také stálo naše hokejisty hodně fyzických i duševních sil. Proto ty dva zápasy s týmem, který cílevědomě připravuje Gustav Bubník, nebylo možno brát na lehkou váhu. Ale jak ukazují oba výsledky, snad už přestává „komplex Finsko" existovat. I když v každém zápase měli naši hokejisté vždy jednu třetinu slabou. Faktem je, že v prvním klání jsme už vedli 7:2 a tak se začalo hrát trochu lehkomyslně a vyhýbat se srážkám s tvrdým soupeřem; na nečekanou první třetinu druhého zápasu jistě mělo vliv olovo v nohou i na mysli z přetěžkého prvního zápasu s týmem SSSR.

ČSSR-FINSKO

4:2

2:2, 1:0, 1:0

25. března

ČSSR: Dzurilla (Lacký) — Horešovský (Bednář), Suchý, Machač, Pospíšil — Ševčík, Golonka, Jiřík — Hrbatý, Jar. Holík, Jiří Holík — Klapáč (Havel), Nedomanský, Černý.

FINSKO: Ylönen — Lindström, Partinen, Rantasila, Koskela, Marjamäki — Oksanen, Wahlsten, Keinonen — E. Peltonen, J. Peltonen, Leimu — Mononen, Isaksson, Jylhä — Johansson.

BRANKY: Jiřík 2, Jiří Holík a Nedomanský — Keinonen a Isaksson.

ROZHODČÍ: Wiking (Švédsko), Trumble (USA); 3900 diváků.

Ukolébáni velkým náskokem — po dvou třetinách 7:2! — začali naši trochu lažírovat a Finové se hned chytili příležitosti. Obrovitý Rantasila dvakrát od modré čáry prostřelil Dzurillu, najednou to bylo 7:4 a měli jsme Finů plné zuby. Na snímku: kotouč počtvrté za Dzurillovými zády, před ním cloní Wahlsten, vlevo naši obránci Suchý s Pospíšilem.

Předmět velkého sváru — rukavice! Prý byla Lackého lapačka moc široká. Pro dohadování kolem toho byla na počátku třetí třetiny hra přerušena na pět minut! Golonkovi v debatě s rozhodčími sehrál roli zprostředkovatele dokonce inž. M. Šubrt.

◄ *Po druhé brance Finů vystřídal nejistého Dzurillu Lacký. Na snímku na něho (a na Suchého, který brání před ním) najíždí elitní finská trojice, vedená kapitánem Juhani Wahlstenem (č. 9).*

Ve druhém utkání s Finy k velkému překvapení nastoupil Jiřík (č. 16)! I když s rukou v sádře, přece jen vnesl do boje ony prvky, pro které je uznávaným hráčem a soupeři sám vstřelil dvě branky! Příchodem Jiříka stoupl výkon Golonkovy formace o sto procent a byla proto asi tím jazýčkem na vahách, který rozhodl nakonec v náš prospěch. Ovšem tato útočná akce Golonkovy řady se právě rozbíjí na robustnosti Rantasily a Koskely. ►

NÁZORY A POCHYBNOSTI O ŠAMPIONÁTU PRAVDY

Na hokejovém šampionátu '69 se sešla spousta lidí, kteří žijí s hokejem a mnozí z nich i z hokeje. Jejich názory proto byly různé, některé kategorické, jiné s vůní pochybností. Vesměs to však byly pohledy zasvěcené, z nichž lze v kostce shrnout, co letošní MS znamenalo pro další vývoj hokeje.

Už předem se o šampionátu hovořilo jako o soutěži pravdy. Dvoukolové uspořádání a účast jen šesti nejlepších mužstev světa měly odstranit vliv nahodilosti, v deseti utkáních zůstávala možnost napravit případný neúspěch, prostě soutěž dostala serióznější charakter. Volali po ní nejvíce Kanaďané, a to už od Tampere 1965; věřili, že v dvoukolové soutěži lépe obstojí. Pro všechna mužstva však bylo MS '69 nakonec velkou neznámou, žádné nemělo z podobné soutěže zkušenosti a také síly soupeřů byly tentokrát málo „ohmatané". A tak soutěž měla tolik přitažlivosti, jako žádná předchozí.

CO SE ČEKALO? Čtyři mužstva měla podle předběžných

GUSTAV BUBNÍK, FINSKO

úvah nejdůrazněji promluvit do bojů o titul: SSSR, Švédsko, Kanada a ČSSR. Tým Finska měl hrát úlohu „černého vzadu", což — jak jsme se sami přesvědčili ve Vídni v r. 1967 — dovede. S mužstvem USA se příliš nepočítalo, všeobecně se ví, že to jsou — poslední amatéři v hokeji. Studenti.

Jenomže všechny tyto papírové předpoklady postavila skutečnost na hlavu. O titul nesoupeřily čtyři, ale jen tři týmy. A nakonec se rozbořil i sen těch, kdož po úvodním utkání komandy SSSR předpovídali, že Tarasovovo mužstvo projde soutěží s manifestační snadností a neporaženo. Fakt, že Kanada prohrála všechna utkání s evropskými soupeři „silné čtyřky", byl pro kolébku hokeje hotovou katastrofou. V jednokolové soutěži bylo ještě možno dovolávat se smůly či náhod, teď už to však nejde.

A ta ironie — systém prosadili Kanaďané v dobré víře, že právě jim „píchne"...

BUDOU HRÁT PROFESIONÁLOVÉ? Kanaďané vidí, že nemohou špičkovým evropským týmům konkurovat a že propast ve výkonnosti stále roste. Jednou by možná končili jako Američané — ve skupině B. A proto se rozezněla polnice: na příští šampionát 1970 v Kanadě mají být připuštěni v kanadském týmu i profesionálové, nikoliv tedy exprofesionálo-

ARNE STRÖMBERG, ŠVÉDSKO

vé, vysloužilci z NHL jako dříve (např. McLeod, Siddy Smith, Grant Warwick aj.), ale případně i současné hvězdy profihokeje, např. Henri Richard, Beauliveau, Mikita atd. A tak profesionální hokejisté mají zachránit prestiž kanadského hokeje.

JAKÁ JE NÁLADA? O návrhu bude jednat v létě kongres IIHF. Jednání prý bude hladké, očekává se jen opozice se strany méně angažovaných svazů. V hokeji už dnes nikdo nestojí na kacířském výkladu amatérismu, život a skutečnost nelze zastavit. A tak ani nepřekvapila informace, že představitelé NHL jeví ochotu k uskutečnění několika utkání se SSSR. Jednání prý mají být mužstva západní skupiny NHL a dějiští utkání jak zámořská, tak evropská města. Zatím to nebylo vyhlášeno oficiálně, sovětští hokejisté prý za pozvání poděkovali s tím, že je zváží a dají odpověď po MS '69. A mužstvo prý mělo příslib, že když titul přesvědčivě obhájí, že se s profesionály utká. Dokonce se hovořilo o tom, že populární Tumba Johansson se nabídl jako promotér utkání ve Stockholmu a nabízí oběma týmům po 100 000 dolarech! Podle kalkulace by vstupenka stála v průměru 50 dolarů, tj. 250 švédských korun.

Že zájem činovníků NHL o další vývoj světového hokeje je opravdový, dokazuje i přítomnost „Happy" Emmse, bývalého manažera Boston Bruins a někdejšího trenéra a také slavného hráče NHL. „Happy" je předurčen k výběru a přípravě týmu Kanady, v němž by už byli i profesionálové, pro MS '70 v Kanadě. Do Stockholmu přijel jako pozorovatel seznámit se s organizací, způsobem hry podle pravidel IIHF i s kvalitou budoucích soupeřů. Jistě však jeho zájmy byly širší — na obzoru jsou velké peníze, neboť zpestření

WEYNE R. DORNICK, USA

zámořských profi-soutěží o střetnutí s evropskými mužstvy, případně i nějakou společnou soutěží už se rýsuje. Je to logické a nakonec i nutné pro další vývoj světového hokeje.

JAK BY OBSTÁLI? O téhle otázce se diskutovalo v různých souvislostech. Jak by obstála čelná evropská mužstva proti profesionálům? Skutečnost, že pan Emms tu nebyl z NHL sám, ale že i známý kanadský trenér Ed Reigle (ještě před 5 lety vedl Tre Kronor a vlastně naučil Švédy modernímu hokeji) zde působil jako oficiální „scout" Boston Bruins a vyhledával tu pro profi-hokej vhodné hráče, dokazuje, že to s Evropou není na ledě tak zlé. Konečně smlouva Jardy Jiříka se St. Louis Blues o tom také hovoří.

A ve Stockholmu byla utkání, která snesou nejpřísnější měřítko. Sověti oslnili v úvodním střetnutí s USA, kdy nastříleli 17 branek a předvedli úžasně rychlý, dynamický hokej při střídání tří kompletních pětek. Snad proto bylo pak sebevědomí sovětských žurnalistů tak suverénní. Věřili v pochod bez nějaké bodové ztráty. To, co s nimi zahraje tým ČSSR, sotva kdo předvídal. To sebevědomí však vydrželo právě jen do střetnutí s námi. Potom se sovětský tým dost namáhavě sbíral psychicky a už v žádném zápase neoslnil. Naopak, někdy musel těžce bojovat, jako s Kanadou v závěru nebo se Švédy, a s ČSSR prohrál i podruhé.

MÁME DOMA LEPŠÍ, říkali na omluvu. Spartak Moskva letos třikrát porazil CSKA ze čtyř utkání (jednou dokonce 6:1), a tady z něho hrají jen Staršinov, Zimin, Paladjev a Jakušev, kterého Tarasov nenechá hrát a staví do řady Spartaku svého oblíbence Mišakova. Zinger je nervózní, ale ve Spartaku chytá skvěle. To jsou slova experta J. Vanjata z Trudu. Věříme; vždyť Spartak teď trénuje bývalý reprezentant Karpov a koučuje Igor Netto, fotbalová hvězda světové pověsti. Ale pravda ze Stockholmu je taková, že sovětský tým nastoupil s nováčky, kteří „umějí" a hrají nejmodernější hokej: Michajlov, Petrov, Charlamov,

JACKIE McLEOD, KANADA

Malcev, Lutčenko, Paladjev. Avšak v mužstvu jsou i „staří", kteří sotva odstraní či zapomenou vžité návyky a budou pro nový styl hry brzdou.

NEJVĚTŠÍM PŘEKVAPENÍM soutěže pravdy byl tým ČSSR, jemuž jedinému se podařilo — a to dvakrát, čili doopravdy — porazit SSSR. Byla to utkání, která sotva budou v historii MS zapomenuta. Avšak nakonec připravil náš tým všem nečekané „překvapení" v zápase

JAROSLAV PITNER, ČSSR

rozhodujícím o zlaté medaili, kdy měl za úkol uhrát alespoň nerozhodně. Švédové nás však i podruhé porazili — jedinou brankou. V padesátileté historii vzájemných styků skončilo poměrem 1:0 jen jedno utkání — to první v Antverpách 1920. Jenže gól dal tenkrát bohatýr Pepa Šroubek a vyhráli jsme my. Tentokrát poprvé jsme nedovedli za 120 minut hry dát Švédům branku! Pravděpodobně jsme vystříleli pri vítězstvích nad SSSR příliš mnoho prachu...

ŠVÉDOVÉ však zahráli na MS výborně. To nikdo nečekal, ani z domácích. Strömbergův tým neměl před MS příliš důvěry ani mezi novináři, ani ve veřejnosti. Dostal se však do formy v pravou chvíli — a snad jediný. V mužstvu nebylo slabin, všichni výtečně bruslili, byli pohybliví a vydrželi i nejdynamičtější tempo. Jednoduše a účelně kombinovali, najížděli na přihrávky, soustředěně a v celé pětce dovedli bránit. Včas rozbili Nygrenův „útok mladých" a stali se velkým mužstvem. Měli smůlu jen v odvetném utkání se SSSR, ale ta

nás potkala dvakrát — s Tre Kronor.

LAZARET NEMŮŽE BÝT MISTREM! S tím se musíme smířit — chybělo nám trochu štěstí, za to smůly jsme měli až dost. Dva nosníky našeho výkonu — neohroženého bijce před soupeřovou brankou Jardu Jiříka, a „špílmachra", obránce Jana Suchého — jsme postrádali právě v klíčových utkáních. Jiřík nenastoupil v prvním zápase se SSSR a v odvetě se Švédy musel po čtvrt-

ANATOLIJ TARASOV, SSSR

hodině hry odstoupit. A Suchý si obě odvety s nejtěžšími protivníky vytrpěl za mantinelem s rukou v sádře. To byl pro naše chlapce velký handicap. I tak však bojovali skvěle — to říká i skutečnost, že k titulu jim chyběla jediná branka. Té příležitosti je ovšem škoda — kdoví, kdy se zas naskytne? A řada hráčů (Golonka, Jiřík) sotva už za rok oblékne reprezentační dres. Ve Stockholmu však příjemně překvapili nováčkové Bednář a Farda, skvělí byli Jarda Holík, Dzurilla, Nedomanský, Jirka Holík, Hrbatý i oba „dělníci" z Brna — Černý a Ševčík. A dobrou formu měli i všichni obránci, nezakolísali v žádném utkání. V soutěži pravdy jsme své splnili — snad příště se nám povede až do konce!

KANADA, GO! Tradiční povzbuzování synů kolébky hokeje znělo na Johanneshovu jen sporadicky. Kanaďané hráli špatně. „Dělají kanadskému hokeji ostudu", říkali kanadští reportéři panu Ahearnovi, když si ho pozvali na „horké křeslo". Proto i jeho souhlas, diplomaticky vyřčený, k zařazení profesionálů do příštího týmu Kanady, je uspokojil. A tak není vyloučeno, že už příští šampionát vyjeví zcela jinou pravdu, než je ta letošní, jež vyzněla zcela suverénně ve prospěch evropské silné trojky, rovnocenné jako nikdy předtím!

Tři nejlepší (podle direktoria mistrovství světa)

Tahle situace se každoročně opakuje. Direktorium šampionátu určí tři nejlepší hráče, novináři si volí „mužstvo hvězd". To první rozhodnutí má tak trochu punc oficiálnosti. Letos vybralo direktorium **brankáře Holmqvista, Švédsko, obránce Suchého, ČSSR, a útočníka Sternera, Švédsko,** které vám představujeme v civilu (zprava) při slavnostním rozdělování cen. Kromě oficiálnosti působí verdikty direktoria vždy tak trochu diplomatickým dojmem. Snaží se uspokojit všechny strany. Proto si vždy spíše považujeme novinářů. Jednak rozhodují větším počtem hlasů, jednak přinášejí do záležitosti profesionalitu a jejich žebříček se proto zdá výstižnější. Letos, ať již probíráme „All Star" nebo „Tři nejlepší" můžeme být s bilancí spokojeni.

ALL STAR

(podle novinářů akreditovaných na MS)

Brankář:
A — Vlado Dzurilla ČSSR 27 let

Obránci:
B — Jan Suchý ČSSR 25 let
C — Lennart Svedberg Švédsko 25 let

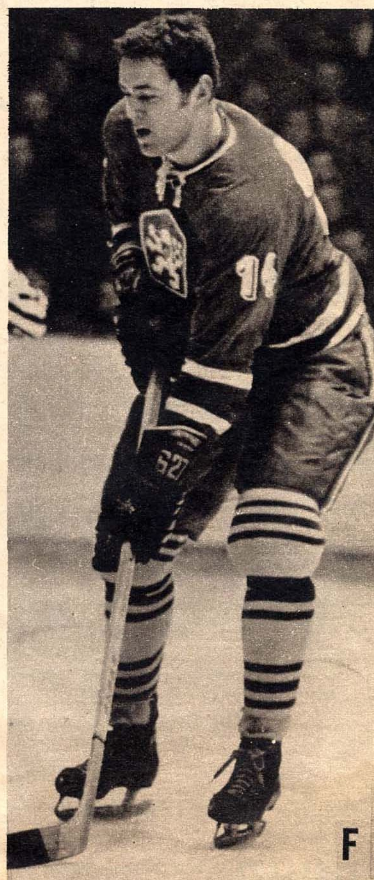
Útočníci:
D — Anatolij Firsov SSSR 28 let
E — Ulf Sterner Švédsko 28 let
F — Václav Nedomanský ČSSR 25 let

A

B

E

C

F

D

superlativy

NEJSTARŠÍM hráčem šampionátu byl 39letý Kanaďan Bownas. Však už také na tempo mistrovských bojů nestačil. Mohl by klidně být otcem svých spoluhráčů Demarca, Lefleye i Fina Mononena, kteří byli s devatenácti léty naopak nejmladšími účastníky mistrovství.

NEJDELŠÍM hráčem — můžeme-li věřit oficiálním bulletinům — byl kanadský brankář Dryden: 192 cm. Naopak nejmenší, Američan Christiansen, měřil jen 165 cm. Nejtěžším ze všech aktérů na ledě byl sovětský obránce Ragulin, vážící rovný metrák. Jako pírko proti němu vypadal nejlehčí — náš brankář Lacký se šestašedesáti kilogramy.

NEJZKUŠENĚJŠÍM rozhodčím byl domácí Wiking. Je mu 47 let a pískal už na plném tuctu šampionátů. Tentokrát nedokončil v nejlepší pohodě. V průběhu mistrovství mu zemřel otec, ale Wiking svůj sportovní úkol splnil až do konce. Nejmladším mužem v pruhovaném byl dvaatřicetiletý Kanaďan Vaillancourt. Byl současně jediným sudím, který si odbýval ve Stockholmu premiéru v mistrovství světa.

NEJVYŠŠÍ věkový průměr mělo — a to je jistě překvapivé — mužstvo ČSSR: 26,05 roků, Švédsko 25,7, SSSR 25,2, USA 25,1, Finsko 24,3. Nejmladší výběr vyslala Kanada 23,9 roků.

NEJVÍCE se rozehřály televizní obrazovky při závěrečném utkání Kanada — SSSR. Jeho průběh vysílalo 16 televizních společností. Zápasy ČSSR — Kanada a Švédsko — Kanada vysílalo 15 zemí. Naopak nejmenší zájem o televizní přenos se projevil při utkání USA — Finsko, který zhlédli jen na obrazovkách ve Finsku a Polsku.

NEJNAVŠTÍVENĚJŠÍM zápasem bylo druhé střetnutí ČSSR — SSSR. Turnikety prošlo 10 114 návštěvníků. Druhý největší zájem vyvolal předposlední zápas šampionátu Švédsko — ČSSR 1:0 (10 094 diváků). První střetnutí Švédsko — SSSR sledovalo 10 014, Kanada — SSSR (závěrečný boj šampionátu) 9 990 a odvetné utkání Švédsko — SSSR 9 942 návštěvníků.

NEJPOHOTOVĚJŠÍ střelu vyslal náš Nedomanský, který v zápase s USA rozvlnil síťku americké branky už za 1,21 min. hry. Nejpozději padla čtvrtá branka Švédů v druhém utkání s Kanadou: v 59,59 min.

NEJŘÍDČEJI byly ochozy zaplněny při našem zápase s USA: 1 791 platících návštěvníků. V průměru bylo hlediště využito na 62 procent. Švédský hokejový „ministr financí" může být spokojen.

SSSR

Zleva stojí trenér Arkadij Černyšev, Vladimir Lutčenko, Viktor Kuzkin, Jurij Reps, Vladimir Jurzinov, Alexandr Ragulin, Alexandr Jakušev, Boris Majorov, Oleg Zajcev, Anatolij Firsov a trenér Anatolij Tarasov; vpředu jsou Jevgenij Mišakov, Valerij Charlamov, Jevgenij Paladjev, Vjačeslav Staršinov, Boris Michajlov, Vladimir Petrov, Igor Romiševskij, Vitalij Davydov, Alexandr Malcev a Vladimir Vikulov; ležící je Viktor Zinger.

ŠVÉDSKO

Zleva stojí Hakan Nygren, Hans Carlsson, Dick Yderström, Leif Henriksson, Mats Hysing, Björn Palmqvist, Kjell-Rune Milton, Roger Olsson, Lars-Göran Nilsson, Stefan Karlsson, Tord Lundström a Lennart Svedberg; vpředu jsou Nils Johansson, Bert-Ola Nordlander, Leif Holmqvist, Ulf Sterner, trenér Arne Strömberg, Christer Abrahamsson, Gunnar Bäckman, Arne Carlsson, Lars-Erik Sjöberg a Stig-Göran Johansson.

ČSSR *Zleva stojí Václav Nedomanský, předseda ústřední sekce JUDr. Zdeněk Andršt, trenér doc. Vladimír Kostka, Josef Augusta, Vladimír Bednář, Jaroslav Holík, Jan Hrbatý, Jiří Holík, Vlado Dzurilla, Jan Suchý, Jan Klapáč, Josef Horešovský, František Pospíšil, Richard Farda, lékař MUDr. Ota Trefný a trenér Jaroslav Pitner; vpředu jsou masér Miroslav Martinek, technický vedoucí Miroslav Červenka, Jan Havel, Oldřich Machač, Jaroslav Jiřík, Miroslav Lacký, Josef Černý, Jozef Golonka a František Ševčík.*

Světový šampionát v ledním hokeji 1969

STOCKHOLM — skupina A

1. SSSR	10	8	0	2	59 : 23	16
2. Švédsko	10	8	0	2	45 : 19	16
3. ČSSR	10	8	0	2	40 : 20	16
4. Kanada	10	4	0	6	26 : 31	8
5. Finsko	10	2	0	8	26 : 52	4
6. USA	10	0	0	10	23 : 74	0

LUBLAŇ — skupina B

1. NDR	7	7	0	0	62 : 13	14
2. Polsko	7	6	0	1	31 : 13	12
3. Jugoslávie	7	3	2	2	17 : 20	8
4. NSR	7	4	0	3	28 : 16	8
5. Norsko	7	2	2	3	26 : 35	6
6. Rumunsko	7	2	1	4	24 : 36	5
7. Rakousko	7	1	1	5	15 : 39	3
8. Itálie	7	0	0	7	10 : 41	0

SKOPJE — skupina C

1. Japonsko	5	4	0	1	36 : 10	8
2. Švýcarsko	5	4	0	1	41 : 9	8
3. Maďarsko	5	3	0	2	26 : 22	6
4. Holandsko	5	2	0	3	12 : 40	4
5. Bulharsko	5	2	0	3	19 : 28	4
6. Dánsko	5	0	0	5	7 : 32	0

Tabulka střelců

(první sloupec – počet vstřelených branek; druhý sloupec – asistence; třetí sloupec – počet bodů)

Firsov	SSSR	10	4	14
Michajlov	SSSR	9	5	14
Sterner	Švédsko	5	9	14
Jar. Holík	ČSSR	4	10	14
Charlamov	SSSR	6	7	13
S. Johansson	Švédsko	6	6	12
Nedomanský	ČSSR	9	2	11
Nilsson	Švédsko	6	5	11
Malcev	SSSR	5	6	11
Suchý	ČSSR	5	4	9
Petrov	SSSR	6	2	8
Carlsson	Švédsko	5	3	8
Jiří Holík	ČSSR	4	4	8
Caffery	Kanada	4	4	8
Staršinov	SSSR	6	1	7
Mišakov	SSSR	5	2	7
Paladjev	SSSR	4	3	7
J. Peltonen	Finsko	3	4	7
Mononen	Finsko	2	5	7
Machač	ČSSR	4	2	6
Milton	Švédsko	4	2	6
Rantasila	Finsko	4	2	6
Sjöberg	Švédsko	3	3	6
Huck	Kanada	3	3	6

Přehled utkání XXXV MS v ledním hokeji

ČSSR—Kanada	6:1	(1:0, 2:1, 3:0)
Švédsko—Finsko	6:3	(3:1, 1:1, 2:1)
SSSR—USA	17:2	(3:0, 11:0, 3:2)
Kanada—Finsko	5:1	(1:1, 1:0, 3:0)
SSSR—Švédsko	4:2	(1:2, 1:0, 2:0)
ČSSR—USA	8:3	(2:1, 4:2, 2:0)
ČSSR—Finsko	7:4	(4:1, 3:1, 0:2)
Švédsko—USA	8:2	(1:2, 3:0, 4:0)
SSSR—Kanada	7:1	(5:1, 2:0, 0:0)
SSSR—Finsko	6:1	(3:0, 1:0, 2:1)
ČSSR—Švédsko	0:2	(0:1, 0:0, 0:1)
Kanada—USA	5:0	(1:0, 0:0, 4:0)
Kanada—Švédsko	1:5	(1:1, 0:3, 0:1)
ČSSR—SSSR	2:0	(0:0, 1:0, 1:0)
Finsko—USA	4:3	(1:1, 1:0, 2:2)
USA—SSSR	4:8	(1:3, 1:2, 2:3)
Finsko—Švédsko	0:5	(0:2, 0:2, 0:1)
Kanada—ČSSR	2:3	(1:1, 0:1, 1:1)
Švédsko—SSSR	2:3	(1:1, 1:1, 0:1)
Finsko—ČSSR	2:4	(2:2, 0:1, 0:1)
USA—Kanada	0:1	(0:1, 0:0, 0:0)
Finsko—SSSR	3:7	(0:1, 1:4, 2:2)
USA—ČSSR	2:6	(0:2, 1:2, 1:2)
Švédsko—Kanada	4:2	(1:0, 0:2, 3:0)
SSSR—ČSSR	3:4	(0:2, 2:0, 1:2)
Finsko—Kanada	1:6	(0:2, 1:3, 0:1)
USA—Švédsko	4:10	(2:6, 1:1, 1:3)
USA—Finsko	3:7	(1:1, 0:5, 2:1)
Švédsko—ČSSR	1:0	(1:0, 0:0, 0:0)
Kanada—SSSR	2:4	(1:1, 0:1, 1:2)

Rekordní listina reprezentantů Československa

Dzurilla	6	86
Lacký	1	10
Suchý	4	91
Pospíšil	3	50
Horešovský	2	35
Machač	3	53
Bednář	1	14
Ševčík	4	77
Golonka	8	134
Jiřík	6	132
Hrbatý	3	38
Jar. Holík	4	79
Jiří Holík	6	110
Nedomanský	5	95
Farda	1	17
Černý	10	150
Havel	3	54
Augusta	1	9
Klapáč	5	77

Soutěž fair-play

1. Finsko	58 tr. bodů
2. Švédsko	72 tr. bodů
3. SSSR	84 tr. bodů
4. ČSSR	95 tr. bodů
5. Kanada	125 tr. bodů
6. USA	130 tr. bodů

◀ Přes krátkost daného času připravili Švédové mistrovství takřka dokonale. Stačili i jednotně obléci celý organizační aparát. Vydatně tu pomohly stockholmské firmy, ruče využívající šampionátu k reklamě.

K tomuto obrázku věru není třeba slov: ▶ Posmutnělá Jiřina Bohdalová, zcela opuštěna na naší střídačce, po prohraném boji se Švédskem. Hráči vzdávají na ledové ploše poctu švédské hymně. Všichni jsme byli smutní. Prvenství uteklo o vlásek.

Úplnou továrnu na výrobu snímků instalovala na šampionátu švédská agentura. Kamera, umístěná nad horním lemem hrazení z plexiskla, byla ovládána dálkově. Stisknutím tlačítka ji uváděli v činnost a vytvářeli tak vždy prakticky celý seriál záběrů. Akce měli tak dokonale zachyceny a v redakci vybírali jen nejlepší záběry. ▼

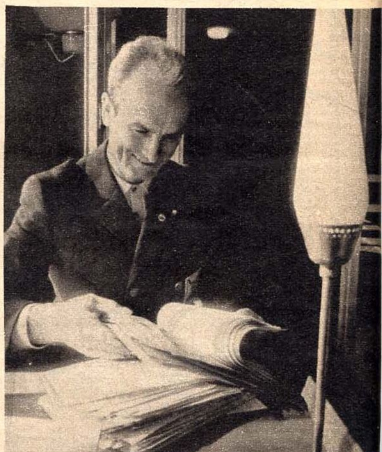

Tři hráči jednoho týmu současně na trestné lavici, to je situace, jež se neopakuje denně. Postiženým bylo Švédsko v tvrdém zápolení s Kanadou. Trestnou lavici zahřívají Olsson (17), Lundström (11), a S. Johansson (12). Lundström odpykával desetiminutový trest. Stejným způsobem byl potrestán už jen náš Jan Suchý, shodou okolností právě v zápase se Švédskem.

◀ Švédská televize si po každém utkání vybírala k pohovorům dva nejlepší hráče. Po prvním střetnutí ČSSR — Švédsko se rozhodla pro brankáře — Holmqvista a Dzurillu. Po Dzurillově levici vidíte tlumočníka H. Webera. Setkali se tedy tentokrát nejlepší brankáři šampionátu. Dzurilla byl zvolen novináři do „All star“, Holmqvist verdiktem direktoria soutěže mezi „Tři nejlepší“.

Poštmistra v tomto okamžiku připomín
trenér našeho reprezentačního celku do
Vladimír Kostka. Třídí 830 telegram
blahopřání našim hokejistům k prvním
vítězství nad Sovětským svazem 2:0.

Ve sboru rozhodčích jsme byli zastoupe
ing. Rudolfem Baťou. Patřil ke spolehlivý
sudím. Řídil celkem sedm zápasů, něko
krát vystupoval v roli brankového. Byl
právě on, jemuž Švédové vytýkali,
v roli brankového nereagoval, když v z
pase Švédsko — SSSR lovil Zinger tou
za brankovou čarou. Dokumentárním film
vým záznamem se pak zjistila křivda
Baťovi. V brance nebyl kotouč, ale černo
izolací omotaný konec Zingerovy hole.

◀ To byl koutek pro fotoreportéry. Na ta
místa směli jen vyvolení, majitelé zvláš
ních vstupenek a průkazek. Ostatní foto
reportéři se museli spokojit se zábě
z hlediště. Na tomto místě — mohli b
chom klidně říci rizikovém pracovišti –
lovil své záběry i náš Jaroslav Skála. O
to věru není nijak příjemný pocit sedě
neustále ve střehu a v nejtěsnější blízkos
všech těch šarvátek kolem hrazení.

Obchody využily přílivu cizinců a úpravou výkladů lákaly k nákupům. Zdá se ovšem, že naši aranžéři jsou dovednější.

Leta letoucí nastupuje Jiřík vždy v čele týmu. Neodpustil si to, ani když měl zlomenou ruku a vysedával jen na střídačce.

Speciální kamery pro snímání barevné televize. Odlišný styl práce žádá uzpůsobení kamer, jejichž hledáček připomíná hledí lehkého kulometu. Vidíte kameramana barevné televize při zápase ČSSR — Finsko. V akci je Golonka (v bílém dresu).

Náš někdejší reprezentační obránce Ošmera potkal ve Stockholmu mnoho známých. Tady se zastavil s Nurmelou a teprve v průběhu setkání zjistil, že rozpráví s vysloužilým obráncem Tre kronor Rune Johanssonem (vlevo). Na upřímnosti rozhovoru neměla určitě záměna žádný vliv.

Mistrovství, to je příležitost k mnoha setkáním a rozhovorům. Na kus řeči — jak ukazuje náš snímek — se zastavil i sovětský trenér Tarasov s Vladimírem Zábrodským, působícím nyní ve Švédsku u týmu Rögle.

Suchý, Jiří a Jaroslav Holíkové (zleva) nad obrovitými stránkami Expressenu, kdy ještě jednou vychutnávají vedoucí branku v prvním zápase se Sovětským svazem. Suchý — autor této pohotové střely — na snímku schází. Ukazuje proto, jak prostřelil pole mezi oběma bratry Holíky a obráncem, který už nemohl zasáhnout.

Sotva lze odhadnout, co lákalo návštěvníky mistrovství světa v hokeji více. Zda vkusné, jednoduché, levné a radost působící suvenýry, nebo jejich prodavačka v odvážné minisukni. Oč kratší toaleta, o to delší vlasy. Móda zkrátka žádá své u nás i na severu Evropy. K upomínkovým dárkům se tato Švédka hodila dokonale.

A tady je letiště v Ruzyni, v pondělí 31. března 1969 odpoledne. Všechno bylo dobře připraveno, propočteno, ale vítajících přišlo tolik, že se hokejisté prodrali do salónku k slavnostnímu přijetí jen s nejkrajnějším úsilím. Takto byla v Ruzyni uvítána Věra Čáslavská po návratu z Mexika, tak se vraceli před sedmi lety naši fotbalisté z Chile. Však se hokejisté nijak netajili tím, jak je mocně dojalo nadšené přijetí od obyvatel našeho hlavního města.

HOKEJ'69

XXXV. MISTROVSTVÍ SVĚTA V LEDNÍM HOKEJI, STOCKHOLM 1969 • mimořádné vydání STADIÓNU obrazového týdeníku pro tělesnou výchovu • Šéfredaktor: OLDŘICH ŽURMAN • Grafická úprava: KAREL CMÍRAL, JIŘÍ KREJČÍ a LADISLAV PROS • Redakce: Praha 1, Klimentská 1, tel. 66551—9 • Vydáno v Olympii, nakladatelství ÚV ČNTO, v dubnu 1969 • Vytiskla Polygrafia n. p. závod 2, Praha 5, Grafická 1 • Rozšiřovala PNS • Cena výtisku 5 Kčs

1 **1933 PRAHA — III. MÍSTO A TITUL MISTRŮ EVROPY**
Stojící zleva: Kučera, Tožička, Maleček, Švihovec, Cetkovský, Petrs, v přední řadě zleva Hromádka, Peka, Pušbauer. (Dalšími členy mužstva byli Vorel, Dorasil, Michálek a Mattern.)

2 **1938 PRAHA — III. MÍSTO**
Stojící zleva: D. Jirotka, Z. Jirotka, Lonsmin, Troják, Buckna, Cetkovský, Maleček, Kučera, Pergl; dolní řada zleva: Trousílek (na MS nehrál), Michálek, Modrý, Pušbauer, Pácalt, Hurych. (V mužstvu byli ještě Houba a Císař.)

Evropský hokej měří oficiálně své síly od zimy 1910. Prvního šampionátu v Les Avants jsme se nezúčastnili. Chyběla nám odvaha i peníze. Ale už o rok později jsme přivezli z Berlína titul mistrů Evropy. A pak ještě čtyřikrát. Do doby než začala nová éra hokeje v podobě mistrovství světa. Letos se hrálo o titul světového šampionátu po pětatřicáté. V tomto období vybojovali českoslovenští hokejisté dvakrát titul mistrů světa, pětkrát titul mistrů Evropy; celkem patnáctkrát si odváželi ze světového šampionátu medaile (dvakrát zlaté, pětkrát stříbrné a osmkrát bronzové). Podařilo se nám — byť s obtížemi — opatřit snímky všech reprezentačních družstev Československa, která se o tyto úspěchy zasloužila. A tak můžeme tento unikátní soubor fotografií předložit jako první v ČSSR v kompletním celku naší čtenářské veřejnosti.

HISTORICKÉ TITULY A MEDAILE

4 **1948 SV. MOŘIC — II. MÍSTO A TITUL MISTRŮ EVROPY**
Horní řada zleva: Drobný, Pokorný, V. Zábrodský, Konopásek, Troják, Šťovík, Jarkovský; dolní řada zleva: O. Zábrodský, Stibor, Sláma, Kobranov, Hajný. (Dalšími členy mužstva byli Modrý, Trousílek a Bouzek.)

6 **1955 KREFELD, DÜSSELDORF, DORTMUND, KOLÍN N. R. — III. MÍSTO**
Zprava: Nový, Hajšman, Danda, Zábrodský, Rejman, Bacílek, za ním Vl. Bubník, dále Lidral, Pantůček, Sedlák, Sekyra, Vidlák, Bartoň, Václ. Bubník, Jendek, Jiří Hanzl, Gut.

3 **1947 PRAHA — I. MÍSTO A TITUL MISTRŮ SVĚTA A EVROPY**
Stojící zleva: Troják, Zábrodský, Konopásek, Trousílek, Pokorný, Pácalt; v dolní řadě zleva: Bouzek, Sláma, Stibor, Roziňák, Jarkovský. (Dalšími členy byli Modrý, Šťovík, Drobný a Kus.)

5 **1949 STOCKHOLM — I. MÍSTO A TITUL MISTRŮ SVĚTA A EVROPY**
Stojící zleva: Jirka, vedoucí J. Matějka, Vacovský, Macelis, Pícha, Marek, Trousílek, Hajný, Charouzd, Zábrodský, redaktor Laufer, G. Bubník; klečící zleva: Kobranov, Bouzek, Roziňák, Němec, Konopásek, Mizera, Modrý.

7 **1957 MOSKVA — III. MÍSTO**
Stojící zleva: Vinš, Václav, Bartoň, Pantůček, Tikal, Prošek, Pokorný, Sventek; klečící zleva: Šašek, Straka, Grabovský, Gut, Vlach, Kasper, Kulíček.

8 **1959 PRAHA — III. MÍSTO**
Zadní řada zleva: Prošek, trenér Sýkora, Volf, Starší, Tikal, Scheuer, Vaněk, Lidický; střední řada zleva: Gut, Bacílek, Golonka, Černický, Rys, Potsch; dolní řada zleva: Jiřík, Fako, Nadrchal, Kulíček, Černý, Müller, Vlach, Kasper. (Na MS nehráli Scheuer, Lidický, Černický a Müller.)

9 **1961 ŽENEVA, LAUSANNE — II. MÍSTO A TITUL MISTRŮ EVROPY**

V horní řadě zleva: trenér dr. Andršt, Bukač, Vl. Bubník, Pantůček, Dolana, Vaněk, Starší, Sventek, Gregor, Bünter; dolní řada zleva: Prošek, Kasper, Mikoláš, Nadrchal, Potsch, Černý, Vlach, Kepák.

10 **1963 STOCKHOLM — III. MÍSTO**

Zprava: Pryl, Dzurilla, Gregor, Vaněk, Tikal, Vl. Bubník, Jiřík, Dolana, Walter, Potsch, Starší, Sventek, Vlach, Mikoláš, Černý. (V mužstvu byli ještě Kasper a Bukač.)

11 **1964 INNSBRUCK — III. MÍSTO**

Stojící zleva: Dolana, Šmid, Tikal, Klapáč, Sventek, Jiří Holík, Gregor, Dzurilla, Vl. Bubník, Golonka; dolní řada zleva: Walter, Jiřík, Nadrchal, Potsch, Pryl, Černý, Vlach.

12 **1965 TAMPERE — II. MÍSTO**

V horní řadě zleva: Černý, Jiřík, Čapla, Suchý, Ševčík, Kepák; střední řada zleva: Pryl, Jiří Holík, Jar. Holík, Klapáč, Meixner, Nedomanský, Golonka; sedící zleva: Nadrchal, Tikal, trenér Bouzek, dr. Andršt, trenér doc. Kostka, Potsch, Dzurilla.

13 **1966 LUBLAŇ — II. MÍSTO**

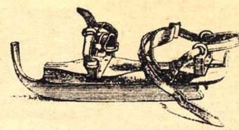
V horní řadě zleva: trenéři doc. Kostka a prof. Bouzek, Šmid, Jiřík, Potsch, Suchý, Tikal, Nedomanský, Černý, Pryl, masér Martínek, Golonka, lékař dr. Houbal, Ševčík; dolní řada zleva: Dzurilla, Klapáč, Kokš, Jar. Holík, Meixner, Jiří Holík, Holeček.

14 **1968 GRENOBLE — II. MÍSTO**

Stojící zleva: masér Martínek, lékař dr. Mach, dr. Andršt, trenér Pitner, Nedomanský, Havel, Kochta, Nadrchal, Pospíšil, Hejma, Masopust, Horešovský, Jiří Holík, Klapáč, Dzurilla, trenér doc. Kostka. Dolní řada zleva: Jiřík, Hrbatý, Suchý, Machač, Černý, Ševčík, Golonka.

JIŽ STAŘÍ ŘEKOVÉ

Historie nebývá jednoznačná. Dává vždy možnost vysvětlovat ji všelijak, po svém. Kategoricky, i s náznakem pochybností. Jsou na světě země, které si přisvojují prvenství ve všem. A proto je těžko říci, kdo vynašel rádio nebo střelný prach, guláš nebo punčochy. O světové prvenství je neustálý boj a VELKÝ PRESTYŽ nedovolí, aby vše, co tu je a co tu bylo, nevzniklo, nepočalo, nenarodilo se — no, samozřejmě, že TAM! Neboť — kdo je největší, nejsilnější, nejchytřejší?

Naštěstí my máme jiné starosti. Nám je tak říkajíc šumafu, zda první žárovka blikla nad Hudsonem nebo na Volze. Hlavně že pan Křižík brzy pochopil význam elektřiny a nesvítíme dodnes petrolejkou. Tohle škorpení — my dříve, než oni, ve kterém tak rychle rostou ramena — je nám prostě cizí. A snad proto nás dosud nenapadlo dokazovat, že lední hokej, kterému jsme dlouho říkali „kanadský", vznikl u nás. I když se taková slibná teorie nabízí sama, neboť se dá hodně svést na pana Lva z Rožmitálu, středověkého větroplacha, jenž při toulkách Evropou jistě bruslil na zamrzlém grachtu v Nizozemí. Možná, že se přitom opíral o hůl, možná, že kyjem nebo klackem napálil kámen na ledě se povalující. Nu — nebyl by to náramný námět pro základ československého hokeje?

Víme však už napřed, že do tohoto sporu, tedy do boje o prvenství, o mateřskou kolébku ledního hokeje nepůjdeme. Jsme moc slušní a máme smysl nejen pro fair hru, ale i pro legraci. Jak je to však jinde?

Kupodivu, zatím se nenašel nikdo z Američanů, kdo by o hokejové prvenství stál. Také Číňani mají nyní jiné trable. Když tam naši hokejisté před patnácti roky hráli, hokej se jim moc líbil, neříkali však, že něco podobného hráli už za dynastie Fu nebo Li, tehdy před moc tisíci roky. V Sovětském svazu za hokejového Iljou Muromce je stále považován Vsevolod Bobrov, náš současník. Odtud tedy nebezpečí také nehrozí.

Nedávno se však objevilo pojednání jednoho znalce olympismu a staré Hellady o počátcích této hry v antickém Řecku. Jistě tím budou i sami potomci slavných prapředků řádně překvapeni. Hokej totiž neznají, možná, že jej už zapomněli, spíše však nikdy neviděli.

Slavný Tháles z Milétu (625—545 př. n. l.), filosof dodnes vážený a všude citovaný jako živelný materialista své doby, sice odvodil všechen život z vody, ale sotva je možné odvodit vznik všech sportů a her z — Hellady. I když je náš obdiv k ní sebevětší...

Jedno je však podezřelé — Island. Proč mlčí Island, když má k ledu, zimě i hokeji jistě blíž než Řecko? Nebo Grónsko! Nehráli „kanadu" už Vikingové? Jak bodyčkoval Erik Rudovous?

Tak jak to je? Lední hokej by měl letos v zimě oslavit „devadesátku". To se dá doložit, jinak už by měl snad sto let. Světové prvenství je tedy známé — nikdo nehrál „kanadu" dříve než Kanada, a nikdo jí tolik ani nedal, a ani tolik neumí.

Tím ovšem neříkáme, že všechno je jasné. Kdepak! V samotné Kanadě už desetiletí trvá velký spor, jehož hlavními aktéry jsou města Kingston a Halifax, a občas se přihlásí tady a tamhle, že oni by jako také doložili, že — TAM TO ZAČLO. Jenomže jde o spor, ze kterého jen s bujnou fantasií lze vydedukovat něco, co by bylo podobné lednímu hokeji, nikoliv dnešních dnů, ale časů, kdy se s ním seznamoval ostatní svět. A proto pofoukejme Kingstonským i Halifaxským bebíčko, obdivujme ty vojáky z pevnůstky Kings Bay, kteří zametali jezero a přitom košťaty proháněli krabičky od viksu. Hokej však v té legraci nevidíme a tak nezbývá než se držet faktů a hledat serióznější pramen. Našli jej v — Montrealu...

Ten chlapec, vlastně mladý muž, se jmenoval William F. Robertson a studoval na universitě McGill v Montrealu. V r. 1879 odjel na prázdniny do „staré dobré Anglie", což tehdy bylo u kanadských novoosídlenců zdravou módou — nechť děti poznají otčinu svých rodičů! Mladý Robertson sportoval, což patřilo k té době i k společnosti, do které patřil. A v Anglii uviděl poprvé hrát pozemní hokej. Hra ho upoutala, poznal její pravidla i systém, a když se vrátil do Montrealu, hledal možnost jejího uplatnění — na ledě! A tak vlastně náhodná návštěva mladého Kanaďana v Evropě vedla k objevení hry, která v několika málo letech zachvátila a doslova zamořila celý sever novosvětského kontinentu — lední hokej.

Robertson spolu se svým přítelem R. F. Smithem — týmž Smithem, který v r. 1880 založil Montreal Hockey Amateur Association — vymysleli pravidla a ještě v zimě 1879 uspořádali v Montrealu první zápas. Mužstva měla být devítičlenná, hrálo se však na obou stranách v patnácti, nikdo nechtěl ze hry odstoupit. Kotouč, vlastně puk, představovala dřevěná čtyřhranná destička, branky vyznačovaly dvě tyčky metr vysoké, bez horního břevna. Nesmělo se přihrávat kupředu, nesmělo se střídat. Když někdo pro zranění nebo nehodu (např. prasklou bruslí) musel odstoupit ze hry, odstoupil i hráč protivníka. Žel výsledek prvního utkání se nedochoval; hra však chytla a ještě v téže sezóně uspořádala universita McGill hokejový turnaj svých žáků...

Tohle však už nebylo pohánění všelijakých předmětů po ledě, to už byla hra, která brzy dostala pevná pravidla, řády i organizaci. O rok později se snížil počet hráčů v týmu na sedm a teprve v r. 1910 hokejoví profesionálové ustálili počet borců na ledě na šest! A dalších šest mohlo střídat. Je zřejmé, že od počátku byl hokej v Kanadě „sportem číslo jedna", že od počátku jeho hvězdy i hvězdičky dovedly lákat do hlediště davy fandů, že prostě nejrychlejší kolektivní hra učarovala Kanaďanům navždy. Již od let osmdesátých jsou zaznamenávány pravidelné soutěže, amatérské i profesionální; o slavný Stanley Cup, největší profesionální trofej, se bojovalo poprvé už v r. 1892! A ať se to pánům v LIGH líbí nebo ne — tehdy i dnes to jsou kanadští profesionálové, kteří jsou všem ostatním vzorem, příkladem a vlastně i — experimentálním králíkem. Vždyť teprve to, co se osvědčí v profesionálních soutěžích, přebírají po časovém odstupu — amatéři. V pravidlech i v pojetí hry. I my jsme se dlouho od Kanaďanů učili. Od amatérů. S profesionály jsme ještě nehráli. Ale nebude to dlouho trvat a — možná, že se začneme učit znovu. Kdo ví? Nebylo by zač se stydět. Lépe je celý život se učit, než na hokej zapomenout. Jako třeba ti Řekové...

Stará holandská rytina je svědectvím, že něco, co při trošce dobré vůle mohlo vzdáleně připomínat hokej, existovalo v Nizozemí už před mnoha lety.

Historický snímek z pravěku našeho hokeje zachycuje první průkopníky, kteří v roce 1909 v Chamonix poprvé viděli a hráli kanadský hokej. Jejich jména zůstanou navždy spjata s počátky tohoto sportu u nás, proto stojí za zapamatování (zleva): Vindyš, Hammer, Gruss, Fleischmann, Jarkovský, Palouš, Malý.

WORLD CHAMPIONSHIP
ICEHOCKEY
STOCKHOLM MARCH 15-30 1969